

ERDÉLYI TUDOMÁNYOS FÜZETEK

166. SZ.

SCHOLABELI ÁLLAPOTOK APÁCZAI CSERE JÁNOS KOLOZSVÁRRA JÖVETELE ELŐTT

ÍRTA
HEREPEI JÁNOS

**KOLOZSVÁR, 1943
AZ ERDÉLYI MÚZEUM-EGYESÜLET KIADÁSA**

ERDÉLYI TUDOMÁNYOS FÜZETEK

166. SZ.

SCHOLABELI ÁLLAPOTOK
APÁCZAI CSERE JÁNOS
KOLOZSVÁRRA JÖVETELE ELŐTT

ÍRTA

HEREPEI JÁNOS

KOLOZSVÁR, 1943

AZ ERDÉLYI MÚZEUM-EGYESÜLET KIADÁSA

Különlenyomat
az ERDÉLYI MÚZEUM
1943. évi 3—4. számából

Felelős kiadó: Herepei János

Minerva R.-T. Kolozsvár, 3241.

(Nyomdai f. v.: Major József)

1.

Dolgozatom megírására az a körülmény ösztönzött,* hogy a kolozsvári református kollégium igazgatósága elhatározta az intézeti bennlakás-épületnek és a nagykúria Farkas-utca felőli kőfalának újra való vakolását. A régi vakolatától lehántott falak ma egyelőre csupaszon merednek fel. A nagyközönség széppérezékét valószínűleg bánthatja is e sivárnak tetsző kép, de az, aki a kövekben is életet lát, a felfedezés mohó örömeivel szemléli e külső díszüktől megfosztott falakat.

Eleddig e falak létrejöttéről és sorsáról csupán Méhes Sámuel professzor 1818. évi leírásából értesültünk. Szerinte ugyanis „1798-ban Augustus utolsó napján egy szerenstetlenül támadott tűz csak kevés órák alatt hamuvá tévé Kollégyomunkat, Templomunkat, a' Professori és Papi házakat, 's Typographiáknak sok ezreket érő nyomtatványjait. Csak más nap mindjárt kezdett bégyülni az Ifjúság az ujj Oskolai esztendőnek elkezdésére, midőn közelgettenek a' Városhoz, siettették lépéseket kedves tanuló helyeknek elérésére. — De elbámultanak, midőn a' bűdös égett szag orrokat messziről megütötte, 's minden felől csak a' pusztán ki nyuló kéményeket szemlélték; — bódulva felkeresték tanuló helyeket, 's elrémültenek, midőn völt lakó szobáiknak helyeket is bajosan esmérhették-meg. — Könyveiktől 's kevés házi eszközöktől megfosztatva az éjszakára tsak a' Kollégyom' udvarára telepedtenek-meg 's első bódulásokban a' Kollégyomnak szélllyel oszlásáról gondolkodtanak. — Ezen rosznak elhárítására a' Professzorok meg kérték a' Református Polgárokat a' Deákoknak befogadására, 's a' tanítást az árvák házánál kezdtették.“¹ Ezek után pedig feltehetjük a kérdést, vajjon mi is lett a legrégebbi kollégiummal, amelynek eddigéle még a helye is bizonytalan volt! — Erre kapunk most minden következtetésnél határozottabb feleletet a napvilágra bukkant tárgyi bizonyítékban. Bárha eddig is sejtették, hogy a régi, elégett iskola építőanyagát nem hordották szerte-széjjel, hanem felhasználták az elpusztult épület helyett épített újabb épülethez, ennek valóságát is a következő adatokban talál-
tam meg.

* Felolvastatott az Erdélyi Múzeum-Egyesület Bölcsészet-, Nyelv- és Történettudományi Szakosztályának 1947. március 17-i szakülésén.

¹ *Két beszédek, mely a' kolozsvári evangelico reformátum kolegyom' ujj épületjében készült nagy auditorium' felszentelése' alkalmatosságával el-mondattak 1818-dik esztendőben Juniús' 25-ikén.* 45—47. Török István: *A kolozsvári ev. ref. collegium története.* III, 359—79.

Ha végighaladva az emlékekben bőségesen gazdag Farkas-utcán, megállunk a lekopasztott régi kollégium utcafelőli homlokfala előtt, a téglák közé beágyazva mint építési anyagot itt is, ott is faragott köveket pillant-hatunk meg. Jobban megvizsgálva, a többi közül különösen kettőnél is feltűnik a hátlapjára fektetett, csekély átmérőjű XVI. századvégi, vagy XVII. századeleji ereszes sírkőnek csaknem teljesen sértetlen állapotban megmaradt oldaléle. Az ember szinte csákányt szeretne ragadni, hogy kivágja a körülvevő téglák közül, hogy megtudja, vajjon csaknem a kollégiumig lenyúló házsongárdi temető, avagy a templomkörüli cinterem sírjait jelölték-e; ez utóbbinak nyomait ugyanis az egykori haranglábkert helyén épült új papilak építésekor ismét megeltem.² Más faragott kövekben pedig ablakbélletekre ismerhetünk, ezek korábban elpusztult építkezések emléket őrzik.

Tovább vizsgálva a falakat, a téglák között középkori eredetű példányokon is megakad a szemünk. Arra pedig, hogy ezek miképpen kerültek ide, a feleletet az 1712. év körüli egyházi jelentés szavaiban igyekszem megtalálni: „Kő iránt in A(nno) 1697. tött volt a Mltgs Suppreum Consistorium olyan végezést — írják —, hogy a Magyar uttza szegeletin levő templomnak materialei fordittassanak a Collegium építésére, azért azon elhányatott köveknek jobb volna oda fordittatniok, mintsem cum dispendio az uttza közepin heverniök.”³ — Az itt hivatkozott istenháza pedig a mai református teológia helyén állott, kőalapokra épült féligmeddig fatemplom volt; ezt az 1690. december 16-án Kajántó felől leereszkedett tatárhad pusztította el. Ennek alapja pedig valószínűleg az a várfalon kívüli, középkori Mária-kápolna lehetett, amelyről Magdolna, szentferencendi minorita testvér, Kőfaragó György özvegye, 1531-ben készített végrendeletében adományával megemlékezett.⁴ Ezzel szemben azután sokkal kevésbé gondolhatnánk arra, hogy a Mátyás király által építtetni rendelt farkasutcai templom köré épült férfi és női zárda téglanyagából is megőriztek volna valamit az előttünk álló csupasz falak.⁵ Ugyanis a jezsuitáknak a városból való kiűzetése alkalmával a város polgársága a templomot megrohanta, feldúlta, az iskolát s valószínűleg mindenik egyházi épületet teljesen lerombolta. Miképpen Argenti jezsuita atya a rend generálisához intézett jelentésében megírta, az elvakult pusztítás — bizony — egy hónapig is eltartott.⁶ Ez alatt az idő alatt pedig különösen a szegényebb nép valószínűleg minden megmozdíthatót, így a szétrombolt épületek kő-tégla-fa-anyagát is széthurcolta. Ezt a városi adószedők 1610-ben készített adókönyve is bizonyítja. E szerint a Luporumban, vagyis a farkasutcai negyedben „az Püsztza helyeket meg osztúan az szegenyseg közet, az Clastrom kerül lako helynek.”⁷ Illyenek fizettek ide, Az kik Az Original Regestomban nem vol-

² Herepei János: *A kolozsvári ref. leánygimnázium és papilak alapozásakor előkerült ... leletek.* ErdIrSzle 1927:222.

³ Jakab Elek: *Oklevéltár Kolozsvár történetéhez.* II, 481.

⁴ Herepei János: *A kolozsvári kálvinisták legrégebb külső temploma.* Ref. Szemle 1940:21—28. és 36—39.

⁵ Ua.: *A farkasutcai női zárda és jezsuita kollégium.* (Kéziratban.).

⁶ Veress Endre: *A kolozsvári Báthory-egyetem története lerombolásáig, 1603-ig.* 37.

⁷ *Clastrom-on* itt maga a templom értendő.

tak fel Irúa. Bardi Pal 1/4, Zabo Gasparne 1/4.⁸ — Azonban a szegény embereken kívül a város maga is felhasználta a szerteszt heverő építőanyagot. Ezt olvasom Radnóthi István és Filstich Lőrinc unitárius egyházfiak, mint városi tisztviselők, számadáskönyvében: 1609. június 1-én „hozatunk Ollaios Peterrel — írják — Az Puszta Klastrombol Eoreogy keouekeot Az (főtéri templom körüli) chinteremhez az kőlab épitetesere,⁹ zekeret tuduan huz penzre.”¹⁰ Sőt ezen kívül a lerombolt házak alapépítményét is megbontották és jó részben széthurcolták. Erre találtam bizonyítékot az 1617. évi egyházfiak feljegyzéseiben: „20. februarij Bontatam az Farkas Vtczay klastromnal, az fundamentombol keouet harom emberrel... (a főtéri) czyenterem es Plebanos Vram hazanak megy Epitesere.” — Ez a bontás azután heteken keresztül tartott.¹¹ De a többi épület mellett magának a templomnak a tégláit sem kímélték. Az előbb megnevezett egyházfiak 1612. május 10-én feljegyezték, hogy „zedettünk Teglal le az Puzta Clastromrol az patikarius haznal ualo eppitesre attunk ket leghennek kostiokkal eggiut — den. 28.”¹² — Tehát mindez nyilvánvalóan bizonyítja, hogy a farkasutcai templom körüli épületeket egy, vagy másfél évtized alatt még alapozásaikból is széthurcolták; ennél fogva azokból már semmit sem ágyazhattak bele az előttünk álló csupasz falakba.

Ezek megállapítása után ha a bennlakás épületétől egynehány lépéssel tovább haladunk s ha itt szemügyre vesszük a nagykúriára vezető nagykaput, megállapíthatjuk, hogy az eddig nem sok figyelemre méltatott *RENOV ANNO 1762* felirat tulajdonképpen azt jelenti, hogy egy, már régebbi idő óta meglevő alkotást 1762-ben helyrehoztak, talán a romlásokat lefaragták, a hiányokat kiegészítették. De ha visszaemlékezünk a farkasutcai régi parókia legrégebbi faragott kőajtókeretére, nagyon sok olyan faragási és díszítő elemre ismerünk benne, amelyet a nagy kúria kőkapukeretén is megtalálunk. Ha ehhez tekintetbe vesszük azt a körülményt is, hogy a régi papiház említett faragványai a felirat szerint 1656-ban készültek, bebizonyítottunk látjuk, hogy mindkét faragás pontosan egykorú. Sőt valószínűleg egy mester kezétől is eredett. Ezt támogatja az egyházközség 1664. évi leltárkönyvének bejegyzése is: „Vagjon az Farkas utzai Templom ajtaja előtt egj jo öreg h kő ház,¹³ kit igen nagy költséggel nem régen épitet fundamentumából szegénj Ecclesiának.”¹⁴

A vakolat lehántása az erősen romlott, de itt-ott kitajkolt kőfalon ott, ahol a néhány évtizeddel ezelőtti ajtóáttöréssel végzett munkálatok el nem rontották, téglával berakott ablakhelyeket hozott napvilágra, sőt a nagy kúria felől ugyanezek megfelelőjeképpen a befalazott ablakfülkék körvonalaait tárja elénk. — És most nagy hirtelen rája döbbenünk: tehát itt, előttünk van a sokat keresett és nyomtalanul elpusztultnak hitt Apáczai-

⁸ Dica-jegyzék az 1610. évből. 47. (A kolozsvári volt román állami levéltárban használtam.).

⁹ Cintermen itt valószínűleg a templom külső részét kell értenünk.

¹⁰ Az egyházfiak 1609. évi számadáskönyve. 109. (A volt román állami levéltárban.)

¹¹ I. h. az 1617. évből. 34—36.

¹² I. h. az 1612. évből. 172.

¹³ Vagyis nagy kőház.

¹⁴ Címplap nélküli leltárkönyv. 29. B (A kvári ref. egyházközs. levéltárában).

kollégium! E falcsonk, amely a mai bennlakás-épületet köti össze a templom délnyugati szögletével, az egykori schola homlokzati falának földszinti része. Minthogy pedig a kapu, vagy egykori diáknnyelven porta, a fal közepén helyezkedett el, feltételezem, hogy az egész épület Farkas-utca felőli szélessége csupán e két-három ablakkal balra és jobbra kiépített köfal volt. Erre nézve azután határozott bizonyítékul idézem az egykorú Méhes Sámuel történeti áttekintéséből, hogy „még az 1781-dik esztendőben megvettetett vala a' Fundamentuma ezen (mostan is meglevő) ujj Kollegiomnak oly czéllal, hogy ez a' régi mellé ragasztassék, annak bővítésére.”¹⁵

Ezzel azután most már életet nyer az a néhány száraz adat, amely e régi emlékünkről még fennmaradt. Eszünkbe jut az az 1864. évi feljegyzés is, amely szerint „vagyon ugjan Farkas utzában Scholánkhoz közel Szakáts István háza fele, melj háznak felét nem régen vöttek Ecclesiank gondviselői Schola Mesterek számára, kiben lakot Apáczai Uram.” — Ez az épület pedig, amint egyszer már kimutattam, scholánkhoz közel a mai 14. számmal jelölt telek táján állott.¹⁶ Innen jövet lépett be az iskola nagykapuján Apáczai Csere János professzor, amelyről éppen az ő itt tanítása idejéből, 1658-ból említi önéletírásában Bethlen Miklós: „az új farkas-utczai collegiumban nappali tanulószállás(om-)ul a kapu felett való házat”¹⁷ rendelék, melyben a senior Uzoni Balázs lakott.”¹⁸ Tehát legelőször ebből tudjuk meg, hogy ez az épület emeletes volt, hiszen a bejárat felett lakott a diákfőnök, a senior.

Bizony, sovány adatok, életet csupán az emlékek lehelnek belé!

2.

Szalárdi János siralmas magyar krónikájában a farkasutcai templom újraépítését beszélve el, ezzel egyidőre írja, hogy „ugyan azon egyház, mellett ugyan (I. Rákóczi György) fejedelem fundálásából és segítségéből, fundamentumából az ott levő iskola is építettett vala, az ó-várban levő iskola és egyház a szász natiobeli evangélikusoknak hagyatván.”¹⁹ — Ebből, a sok tévedést tartalmazó, tájékozatlan kijelentésből teljesen kihagyva a templomkérdés tisztázását, már az oskolára vonatkozólag is megállapíthatjuk, hogy mind az időpontban, mind pedig az iskola sorsában tévedett Szalárdi, az egykori fejedelmi levéltáros, jóllehet a tőle körülhatárolt időponttól számítva, nem is egészen másfélévtized múlva írta krónikáját; pedig ő ekkor már kolozsvári lakos, kolozsmonostori káptalan s a kálvinista egyházközség egyik moderátora volt.²⁰ Szalárdival szemben kijelenthetjük, hogy az idézett mondatokban mindössze csak abban nem tévedett, hogy az új iskolát az öregbik Rákóczi György csakugyan fel akarta építtetni. Ezt bizonyítják a lengyelországi követ számára 1640.

¹⁵ *Két beszédek* i. h.

¹⁶ Herepei János: *Apáczai Csere János kolozsvári lakozásának ismeretlen részletei*. Pásztortűz 1925:262.

¹⁷ Vagyis szobát.

¹⁸ Herepei János: *Néhány adat gróf Bethlen Miklós tanuló éveiből*. EM. 1938:294.

¹⁹ Újabb Nemzeti Könyvtár II, 237.

²⁰ Herepei János: *Szalárdi János halála ideje*. EM. 1939:294—5.

június 29-én küldött fejedelmi utasítás következő szavai: „Kolozsvárott vagyon egy elpusztult templom, melyet azelőtt régen az jezsuiták birtak, de már az ország constitutiojából az minékünk conferaltatott, holott mi már egy collegiumot akarunk építtetni, papok s mesterházat.”²¹

A Rigából hozatott kőművesek munkája árán az 1644. évre csakugyan be is fejeződött a templom felépítése, majd az 1647. évre a berendezés-felszerelés is teljesen elkészült, úgy hogy ugyanennek az évnek június 23-a táján (és nem június 10-én, mint ahogyan Szalárdi állítja!) meg is történt a felszentelés.²² Nem sokkal ezután a megrepedt torony helyett az öregbik fejedelem másat kezdetett el építtetni, mígnem egy olasz fundáló²³ szerint ennek építése is hibás alapokon indulván meg, a felrakott falakat is le kellett szedetni.²⁴ Ez alatt az idő alatt pedig még csak hozzá sem fogtak a kollégium felépítéséhez. Ugyanis Broser Péter, a városkörüli kőfal hajatja bontakozásának és a temetőkert körüli kerítéseknek javíttatására kirendelt polgár feljegyzése szerint: „Anno 1647 Die 13. May. Az Epitteshez foghuan, Az Farkas Uczay Templom elleneben az Varos kő falanak haiazattiat az szel le fordituan hatodfel ölnit, ugian azon szaru fakat Leczeket czinaltattam fel ujabban.”²⁵ — Ha tehát eddig az ideig bár csak hozzá kezdetek volna az új épület alapfalainak lerakásához, ebben az esetben föltétlenül ennek és nem a templomnak közelségével határozták volna meg a kőfal héjazatjabeli romlás helyét, minthogy a várfalnak csupán néhány ölnyre kellett volna az iskola épülete mögött elhúzódnia.

A templomkörüli építő és felszerelő munkák elvégzése közben azután hamarosan eltelt az idő, amely I. Rákóczi György földi pályájául kiméretett, s 1648. október 11-én meghalt anélkül, hogy az új schola-ház megépítéséhez még csak hozzá is fogathatott volna. Úgy látszik azonban, hogy fiának és utódának, aki apjától sok szép és nemes elgondolást, hozzá pedig teli kincstárat is örökölt, szándékában volt, hogy megvalósítsa többek között a kolozsvári kollégium felépítésének tervét is. Erre vall az a körülmény, hogy az eddigi egy vezető-tanéros iskola tanárainak létszáma az 1651—52. évtől kezdődőleg egyszerre háromra növeltetett, s ezek is az akkori Erdély legkiválóbban képzett iskolamesterei közül valók voltak.²⁶ De ifjabbik Rákóczi György jószándékát bizonyíttják a következő írásos utalások is, amelyeket a kolozsvár-városi sáfárpolgárok számadáskönyveinek gazdag adathalmazából szedegettem össze.

1651. március 20-án „*Augustus Serena* az fundalo . . . . megh maradot Ebedre mivel p(rae)tendalta, az keomiuesekkel, Acziokkal es Theolczere-sekkel ualo sok dolgot.”²⁷ — E sorok bár kifejezetten nem utalnak a kolozsvári iskolaház építésére, minthogy Serena a radnóti kastélyt is ugyan- ebben az időtájban építette, sőt a mesteremberek nagyobb része is Kolozs-

²¹ Szilágyi Sándor: ErdOrszEml. X, 296.

²² Herepei János: *A farkasutcai templom felszentelésének ideje* (Kéziratban).

²³ Mérnök, vagy még inkább építész.

²⁴ Herepei János: *A farkasutcai templom egykori tornyai*. Pásztortűz 1925: 291—92.

²⁵ Számadó regestum 789 (A volt román állami levéltárban használtam).

²⁶ Herepei János: *Kolozsvári Igaz Kálmán ref. kollégiumi tanár*. ErdİSzle 1925: 141—4 és 173—7. — Ua.: *Sikó János iskolamester*. EM. 1942:132—6.

²⁷ Szöllősy Gábor dispensator ratioja. 39 (A volt román állami levéltárban használtam).

várról kerülén ki, a faragott köveket is itt kellett elkészíteniök s innen kellett tengelyen leszállítaniok, — azonban a fenti idézet kőművesekkel, ácsokkal és tölcséresekkkel való tárgyalása egy építménynek legalább is nagyon kezdeti fokára utal, holott a radnóti munkálatoknak ekkorra már eléggé befejeződésük felé kellett haladniok. Erre utal ugyancsak a kolozsvári sáfárpolgár 1651. május 10-i feljegyzése: „Az Radnoti Castellyahoz az mi kegy(el)mes Urunk(na)k az hatra maradot (szél)vitorlák, Pleh gombok, es 16 Cristaly poharak es 12 On talak ala adattam ket szekeret Radnotigh. 6 mely feoldigh.“ — Majd alig két hónap mulva, július 3-án, a kolozsvári képvisőket küldik Radnóra „az uy palotaknak megh irasara“ (kifestésére).²⁸ Minthogy pedig mind a szélvitorlákra, mind pedig a bádoggombokra csak teljesen elkészült épületnél lehetett szükség, sőt a képvisők munkája éppen befejezett falak ékítéséül szolgál, — mindezeket összegezve, tehát nagyobb valószínűséggel gondolhatunk arra a körülményre, hogy Serena mégis csak inkább a kollégiumi építkezések megkezdése céljából járt városunkban. Különben a munkálatok ekkori megindulása mellett bizonyít Régeni Asztalos János asztalosmester feljegyzése is. E szerint: „Laus Deo Semper.²⁹ Anno 1651 Ultima Aprilis Kezdettek az Kalastromnal valo Collegiumot az fundamentumon felyul rakni, 2-do May Szegöttem enis Ugy mint Varadi Miklos es Szegedi Gergely Deak fő patronus Urammal,³⁰ tölgy fabol nro 35 darab művet, ablakot ayto melyek fakat, csinálny, mind o(mn)ibus computis öregh es aprot egy arun, ugy hatvan penzben egyet egyet.“³¹

Még ugyanebben az esztendőben megtaláltam az arra vonatkozó határozott utalást, hogy a fejedelem csakugyan a kiváló Serena Ágostont bízta meg a tervezéssel és az építkezés irányításával. Ugyancsak a városi sáfárpolgár számadáskönyvéből jegyeztem ki: 1651 június 14. „Erkezek Górgenyből az Olaz Fundalo Augustus Serena Negied magaua, hiuatuan Vrunk az Kalastromnal ualo Scholanak Fundalasara. S(alus) C(onductusa) L(éven), B(író) V(ram) P(arancsolatára) Gazdalkodtam neki, Adtam Cipott 8. den. 24. — ket feier halat den. 12. — Czikott den. 10. — Sos halat lib(rarum)³² 1. den. 10. — Szolgaianak pecsieniet lib(rarum) 3. den. 6. — miuel maga böytölt Veres hagimat den. 2. — Eczetett Just(arum)³³ 1/2 den. 14. — Olaiat lib(rarum) 1/2. den. 9. — Bort Just(arum) magának 2— den. 32. — szolgaianak Bort Just(arum) 1. den. 12. — Facitt fl. 1 // 31.“ — Jóllehet ehhez az elszámoláshoz az egykori revizor azt a megjegyzést fűzte hozzá, hogy az elszámolást végző sáfár mindezt csak „Almaban latta mert it nem fundált,“ azonban ez az epés megjegyzés mégsem felel meg a valóságnak; csupán csak a túlságosan lelkiismeretes számvizsgáló bakafántoskodásának

²⁸ I. h. 62, 64.

²⁹ A munkák megkezdésekor szokásos felfoháskodás.

³⁰ Vagyis az egyházközség főpatronusával és patronusával, a mai elnevezéssel szólva: főgondnokával és gondnokával.

³¹ Az asztalos céh jegyzőkönyve, amely tulajdonképpen *Régeni Asztalos Jánosé* volt és ő is írta a bejegyzések legnagyobb részét. 66. B. (Az Erdélyi Nemzeti Múzeum levéltárában). E kéziratos könyv használatát *Kelemen Lajosnak* köszönhetem; annak idején ő hívta fel reája a figyelmet.

³² Libra = font.

³³ Justa = ejtel.

tarthatjuk. Különben ezt bizonyítja az a körülmény is, hogy Serena öt napig való itt tartózkodása alatt tett összes többi kiadás is továbbra is változatlanul benne maradt a számadáskönyv elismert tételei között. De bizonyoságul szolgál még az a körülmény is, hogy a fejedelmi pecséttel átutazókat csupán három napig volt köteles a város étellel-itallal ellátni, Serena pedig ez alkalommal öt napig élvezte a teljes ellátást, tehát semmi esetre sem lehetett csupán átutazó, hanem fejedelmi rendeletre elvégzendő dolga volt a városban.

A további elszámolás szerint: „Eodem die B. V. P. Ismet az Fundalonak Augustus Serenanak Adtam Vacziorara Cipot 8. den. 24. — Sos halat lib. 1 1/2. den. 15. — Eleuen halat den. 12. — Borsot den. 10. — Szolgainak pecsieniet lib. 3. den. 6. — Olaiat den. 8. — mezet den. 9. — Bort Just. 2. den. 32. — Szolgaianak Bort Just. 1. den. 12. — Facitt fl. 1 // 28. — Június 15. Az Olaz Fundalonak B. V. P. Gazdalkodtam Ebedre neki, miuel Vrunck parancziolattiabol it kellett Varakozni ... facitt fl. 1 // 24. — Június 15. Az Olaz Fundalott Augustus Serenat hiuatuan (fejedelem) Vrunck Gialuban, (szekeren felküldötte a sáfárpolgár.) — Eodem die Az Oláz Fundalonak Augustus Serenanak B. V. P. Adtam Vacziorara ... Facitt fl. 1 // 21.“ — De június 16, 17 és 18-án is ugyancsak ebéd- és vacsoraköltségek számoltatnak el,³⁴ mígnem 19-én azt jegyzi fel a sáfár, hogy Serenát a város által kirendelt fuvarral Szamosújvárra indította útba.³⁵

E feljegyzésekből sejtem, hogy mennyire kedvenc terve volt a fejedelemnek ennek az iskolaháznak a felépítése. Erre utal az a körülmény is, hogy Serenát itt időzése második napján már hivatja magához, valószínűleg azért, mert tudni akart az építkezések menetéről.

Ezután alig két hónap múlva megint csak itt találok az olasz építész; ekkor a szükséges kőfajta kiválogatása és a kőfejtés elrendelése lehető látogatásának főcélja: július 17-én „Az Vrunck fundaloia Augustus Serena ala attam Jonas Mihalj 4 louat, az melljen uolt Bacziban, Fenesen, Monostoron és az kő Banyaban.“³⁶ — Szeptember 10. táján ismét ide érkezik. Ugyanis e napon „Az Fundalo praetendallia azt hogy vasarnap van, es azon kivülis ritkan halhat hűtin ualo praedicationt, annak okaért fel megyen Monostorra az praedicationa es mesere, az Tegnapi napon iűt Franciscus Thamasoual, az Vrunck Velenczeben meneo factorauual edgiűt.“³⁷ — Rákóczi rendeletére október 30-án ismételten itt van, a következő napon azonban tovább utazik, de szolgálai mégis itt várakoznak.³⁸

A városi levéltár íratai közül az időrendben ezután következő 1652. évi egész számadásköteg hiányzott s ennél fogva nem lehetett módomban Serenának a kollégiumi építkezéssel összefüggésbe hozható adatait tovább nyomoznom, azonban már ennyiből is kétségtelenül meg lehetett állapítani, hogy a farkasutcai schola épületét ő tervezte, felépítését maga irányí-

³⁴ Naponkénti 2 m. frt. 40 pénz körüli összegben.

³⁵ Ágoston Péter városi sáfár számadáskönyve. 75, 76, 78, 79, 81, 83, 226. és 228.

³⁶ Szőlősv i. h. 66.

³⁷ I. h. 89.

³⁸ Ágoston i. h. 127, 128. — Itt említem meg, hogy annak idejében nem volt időm minden egyes bejegyzést szószertűt kijegyezni. Sajnálatos helyzet, hogy az elmulasztottakat ma már nem lehet pótolni.

totta. Munkájáról több ízben jelentést tett a fejedelemnek, aki az építkezést állandóan figyelemmel kísérte; ezt különben annál is inkább könnyen tehette, mivel Rákóczi kedvenc tartózkodási helye a szomszédos Gyalu vára volt.

Ezek előrebocsátása után szükségesnek látom összegezni mindazokat az adatokat, amelyek a fejedelem építészéről ismeretesek. Ki volt pedig *Serena Ágoston*, azt ma még csak sejtethetjük, de egészen bizonyosan nem tudjuk megmondani. Lehet, hogy már korábban is itt van Erdélyben, hiszen a kolozsvári sáfárpolgár nem egyszer megemlékezik név szerint meg nem nevezett olasz fundálóról, bár azt hiszem, hogy ez az utóbbi mégsem azonos Serenával. Valószínű tehát, hogy ő azoknak egyike, akikről így emlékezik meg a számadáskönyv 1648. április 23-i bejegyzése: „Érkezek egy Örmény György nevű Görög Velenceből Három Olaz kömiesekkel és Fundalokkal marhajokkal³⁹ es ket szolgakkal.” Másnap azután Enyed felé tovább mentek a fejedelemhez Fehérvárra.⁴⁰ Talán e megkockáztatott feltevést erősít meg II. Rákóczi Györgynek 1653. január 24-ről Gyulafehérvárról keltezett levele, amelyet az erdélyi udvari építész, Serena Ágoston velencei nemes ügyében a velencei dogéhoz intézett.⁴¹ Vagyis ez az írás világosan megjelöli Serena velencei származását.

Történeti adatokból ismeretes, hogy a radnóti vár megelőző birtokosa Kornis Ferenc, 1649-ben Radnótot minden tartozékával együtt eladta II. Rákóczi Györgynek. A következő évben pedig a fejedelem e birtokot a hozzátartozó falvakkal együtt feleségének, Báthori Zsófiának, és testvéröccsének, Rákóczi Zsigmondnak adományozta. E tájban kezdette építtetni (helyesebben talán: átépíttetni) a várat felesége számára.⁴² Tehát ezt az átépítést bízta a fejedelem a valószínűleg nem régóta érkezett velencei Serena Ágostonra. Ő azután a várnak csupán tervezője s az építkezés irányítója vot. Ezt bizonyítják a vár főkapujánál elhelyezett s ma is meglévő táblácska kifaragott szavai: *Augustinus Serena Architectus Venetus Opera Regit*.⁴³ Valószínűnek tarthatjuk azonban azt is, hogy Rákóczi a kolozsvári s a radnóti építkezések mellett még a fehérvári, a fogarasi, a görgényi, a gyalui és a szamosújvári munkálatoknál is igénybe vette Serena szak tudását.

A fejedelem — úgy látszik — meg lehetett elégedve udvari építésének teljesítményeivel. Ezt bizonyítja az a körülmény, hogy 1653. február 25-én kelt adománylevelével Serena Ágostonnak nemességet adományozott és régi olasz eredetű címerének használatát megerősítette.⁴⁴ A jól elvégzett munka külső elismerésével kapcsolatosan gondolhatunk arra is, hogy e jutalmazás éppen a radnóti vár és a kolozsvári schola építésének befejezéséért történt. Erre vallhatna az a körülmény is, hogy az itt-ott még előkerülő további

³⁹ Vagyis holmijukkal.

⁴⁰ Auner Gábor sáfár számadáskönyve.

⁴¹ Századok, 1869:508.

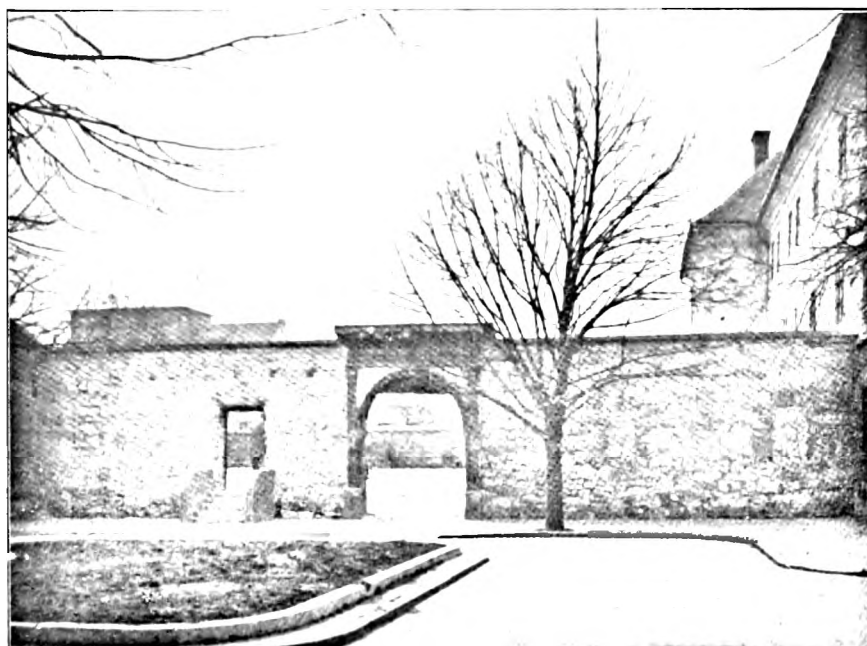
⁴² Orbán Balázs: *A székkelyföld leírása*. V, 44.

⁴³ Kövári László: *Erdély régiségei*. 213. Orbán Balázs: *i. m.* V, 48. — Balogh Jolán: *A renaissance építéset és szobrászat Erdélyben*. Magyar Művészet 1934:149.

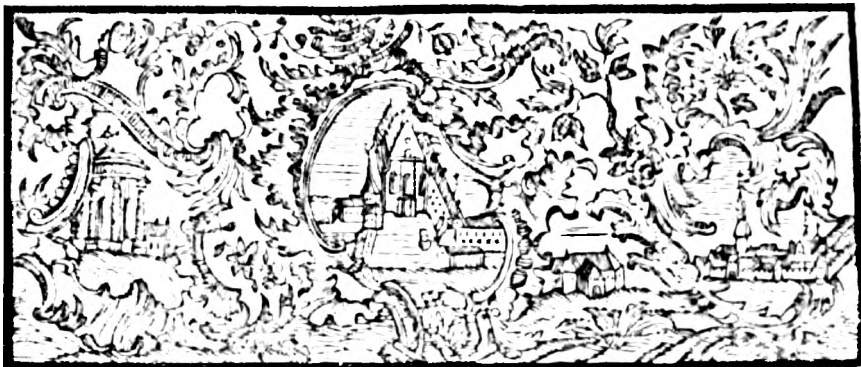
⁴⁴ Siebmacher: *Wappenbuch. Siebenbürgen*. IV, 12. rész 216. — Tagányi Károly: *Az országos levéltárban található nemesi oklevelek*. 61. — Az adományozott címet beszélő címernek mondhatjuk, minthogy hullámokon álló éneklő szirént ábrázol.

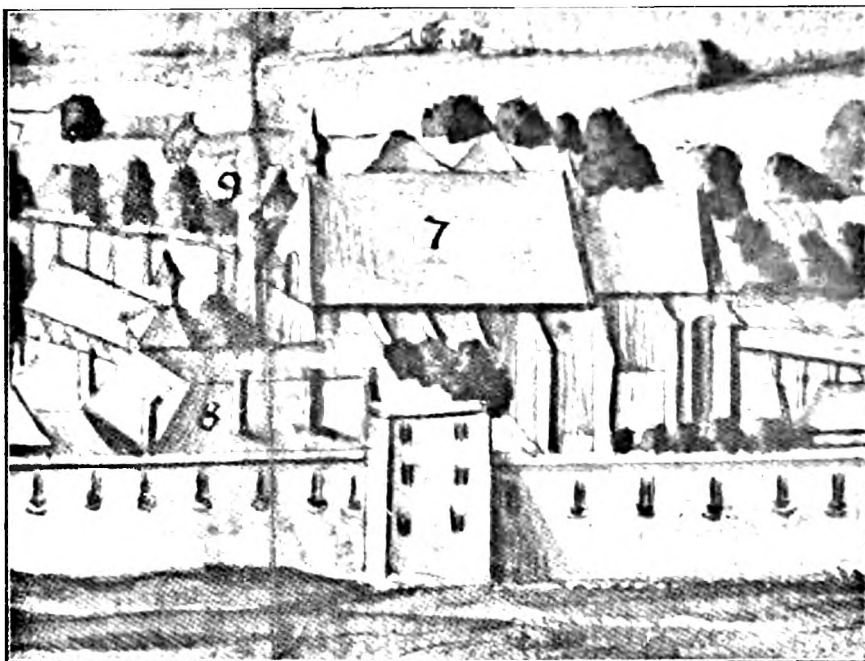
1. A kolozsvári református kollégium „nagykúria“-jának Farkas--utca felőli kőfala belülről a vakolat eltávolítása után.

2. A „nagykúria“ Farkas-utca felőli vakolat nélküli kőfala és kapuja kívülről.

3. Páldi Székely István fametszete az 1760-as évekből. Középpont a kolozsvári Farkas-utca. Az utca tengelyében a református templom, tőle balra a harangláb és a paplak, jobbra Apáczai egykori lakása (?) és a kollégium. előtte az utcai közkút. Az eredeti a kolozsvári református kollégium tulajdonában.

4. Részlet Kolozsvár 1734. évi látképéből a Farkas-utcai református templommal, haranglábbal és kollégiummal.

Az eredeti a Ludovika Akadémia könyvtárában.

adatok most már csupán csak a részletmunkák folyamatosságára, vagy befejezésére vonatkoznak, a gyökeres munkáknak azonban ekkorra már be kellett végződniök.

Az olasz fundálóval kapcsolatos adatokból láthattuk, hogy Serena a bácstoroki, a szászfenesi, illetőleg a monostori kőbányákat is felkereste. Ekkor az építkezéshez felhasználandó köveken kívül valószínűleg a faragott művek számára szükséges kőfajtákat is kiválasztotta. Régeni Asztalos János előbb idézett feljegyzéséből pedig azt olvastuk, hogy az ajtók s az ablakok tokját és keretét tölgyfából rendelte meg az egyházközség előljárósága. A számszerint megjelölt 35 darab azonban csupán csak egy része lehetett az elkészítendő mennyiségnek. Ugyanis egy-egy szobára átlagosan három ilyen művet számítva, szűkön csak 12 helyiségre gondolhatnánk, holott az alább felsorolt adatok egybevetéséből is jóval több kamarát (szobát) számolhatunk össze.

Régeni Asztalos János feljegyzéseiben foglalt adatokat lehetetlen volt mindenben szétválasztanom, ugyanis a kollégium épületével egyidőben épülvén fel a farkas-utcai papilak (vajjon nem Serena műve-e ez is!) s a Régeni által készített asztalos-munkák egy része határozottan oda készült. Ezért az alábbiakban csupán csak azokat a tételeket sorolom fel, amelyeket kétségtelenül az iskolaépülethez tartozóknak ítélem.

Régeni tehát az asztalosmunkák elkészítéséhez 1651. május 2-án fogott hozzá; ugyanis ezen a napon „adot Szegedi Gergely Deak uram Szent Miklós pen(zül) fl. 3.”⁴⁵ Elkezdett munkája folyamatosságát jelzi, hogy mind ebben, mind pedig a következő hónapokban több ízben fizettek neki Váradi Miklós és Fejérvári Benedek deák az egyházközség főpatronusai. Majd 1651 „die 29. 8-bris fizetet Varadi Miklos Uram az Iscolan valo ramakert f. 4 den. 80. Ugyan die 29. 8-bris Wicey G(áspár) Nr. Buzat Cub. 1.” — „Item die 13. 9-bris fizetet Varadi Miklos Uram... tiz scholara valo aytoktol es negy giontaros aytoktol...” a paplakra készített munkák miatt külön meg nem határozható összeget. — „Ugyan 29. X-bris adott Wicey Gaspar Uram egy kőből buzát az scholan valo kapuer. — Anno 1652 die vero 20 Augusti fogattam az Scholanak az ket Comunitassat meg padolni 6 Camaraval es az tornatz deszkazassaval együtt es az mestergerendak deszkazasat fl. 26 den. — Anno 1653 die 14 July fizetet Varadi Miklos Uram ött kamaranak padlassitol es az tornatz deszkazassatol fl. 7 den. — Anno 1653 die 3 Septembris szegöttem megh V. M. Uram nioltz kamarat padolni egy darab tornatzal fl. 10. den. O. Item egy öregh kőből buzaban. — Anno 1654 die 17 Augusti szegöttem V. M. V. het Camarakat öregh deszkaval padolni, fl. 6. den. 50. — Anno 1654 die ultima Septembris. Fizettet W. Miklosne Aszonyom Nro 26 Aytoknak az megh csinalassert fl. 13 den. 3. — Anno 1654 de 5. 9-bris fiszetet V. M. V. Nro 20 niuszolyanak az csinalassatol fl. 10. den. 6. — Anno 1654 die 12. X-bris fizetet V. M. V. Nro 12 Aztaloktol, Item nro 15 Ablak ramaktol, Item az Catedratol, Item az Capu foldozzastul. — Item Istvandi Uram csináltatot az fiay-

⁴⁵ Szenczi Molnár Albertnek 1604-ben Norinbergában megjelent Dictionarium-a szerint *Szent Miklós pénz* latin jelentése *arraha*; ez pedig annyit jelent, mint *zálag*. Helyesebben értelmezve, inkább foglaló, előleg.

nak az scholához 3 három niuzolyat megenten egy kar szeket fl. 2 den. 15.⁴⁶

Ezekon kívül más forrásból is kerültek elő még a kollégium építkezéseire vonatkozó feljegyzések. Ugyanis Bedi András és Kobzos István a kolozsvári orthodoxa ecclesia⁴⁷ számvevői számadáskönyvük adataiból következtetve, az építkezés munkálatainak az 1653. év dereka táján végtére is vége felé kellett közeledniök. Ugyanis 1653. augusztus 15-én említi az ácsokat, „akik a scholát heaztak”; megnevezi Bakator János, Kövendi Bálint, Rác János kőműveseket, ezeknek „az schola kapujának boltasaert” fizettek 4 véka búzát, továbbá „az füst hazak czinalasatol” 1½ vékát. Október 17-én négy ácsot említenek, „kik az kerengő gradicznak heazattiat czinaltak.” Ők is megemlítik *Regeni Asztalos Jánost*, mint akinek „az uy scholaban leueő nyolcz kamarak padlozasaert” kifizettek egy köből búzát.⁴⁸

Bethlen Miklós erdélyi kancellár önéletírásának következő mondata, amelyben itteni diákoskodásának idejéből az 1654. évi események kapcsán említi, hogy a „mi scholank az óvári templom mellett volt,” — bizonyítja, hogy az új iskolaház ebben az időben még mindég nem volt beköltözhető állapotban. Jóllehet egyesek, mint a nagyon tekintélyes polgár Istvándi Bálint bennlakónak szánt három fia részére elkészíttette a nyoszolyákat és a karszéket, mégis valószínűleg a felszerelés-berendezés volt az, ami még hiányzott az épületből. Valószínű azonban, hogy a következő esztendő meghozta volna az iskola teljes befejezését, hacsak a város nagy részét elpusztító 1655. április 3-i tűzvész közbe nem szól. Minthogy csak sovány adatokból sejtjük a Serena tervezte épület mibenlétét, ennél fogva meg sem állapíthatjuk, hogy tulajdonképpen mégis mit is tett tönkre ez, az akkor kivédhetetlen pusztítás. Feltételezzük azonban, hogy ha az 1653. évben a scholát már „héazták” s a „füst házakat” is csinálták, ezen kívül az épületasztalosmunkát is befejezték, ebben az esetben a kollégium falainak már tökéletesen készen kellett állaniok. Ezt bizonyítja az a körülmény is, hogy az egyházközség küldöttsége 1654. „21 January Fejervarra menven az giülésre, hogi Urunkat eő Na(gysá)gat requiralliuk az schola Directiojarol valo excludalasunkert, Ittem az schola epületire valo temerdek deszkak el szallitatarol valo salus conductusnak extrahalasaert.”⁴⁹ Ennél fogva ha a nagy tűz a fedélszerkezetet, az ajtó- és ablak-kereteket, a padlózatot s a netalán részben meglévő butorzatot el is pusztította, de az iskola vaskos falainak, s így a Serena által tervezett beosztásnak is épen kellett megmaradnia. Megkísérlem a fennmaradt gyér adatokat összegezve, az iskolaépületről valamelyes képet alkotni.

Tudjuk, hogy a kollégiumi iskola-típusok, a zárdaépületek örökségeként, a tanítási termeket és az ifjak lakoszobáit egy épületben egyesítették. Bizonyosnak tarthatjuk tehát, hogy a fejedelem által terveztetett és építtetett ilyen fajta iskolának is a kor kívánalmainak megfelelő, elégséges nagyságú épülettömbnek kellett lennie. Következtetjük azonban a farkasutcai templom délnyugati szögletének építészeti tagoltságából, továbbá az

⁴⁶ *Regeni Asztalos János* jzkvc. 66. B. — 67. A. és 74. B.

⁴⁷ Vagyis a református egyházközség.

⁴⁸ — ⁴⁹ Bedi András és Kobzos István számadáskönyve. 7. A.—B. és 41. B.: A kvári ref. egyházközs. levéltárában.

egyházközségi számvevő előbb említett „kerengő grádics“-ából, valamint a Bethlen Miklós által megnevezett kapu feletti „tanuló-szállás“-ból, hogy e kollégium emeletes volt. De e mellett bizonyít Páldi Székely István kollégiumi nyomdavezetőnek az 1760-as évekből származó fametszetű fejléce.⁵⁰ Ezen, a meglehetősen kezdetleges rajzon azonban világosan megkülönböztethetünk egy, a Farkas-utca déli során, közvetlenül a templomhoz hozzáépített egyemeletes épületet. Ez az útmelletti kút tájékán derékszögben megtörve, a főépületnél talán hosszabbacska nagyságú észak-déli irányú szárnyat alkotott. Az itt látható ablakok száma nem irányadó a rajz kezdetlegessége miatt, ezzel szemben azonban határozottan felismerhetjük a hatalmas boltozatos kapút, amely a templomépülettől mintegy három ablaknyi távolságra képeztetett ki.

Néhai dr. *Buday Kálmán* tanár, a bécsi litkos levéltárban több, Kolozsvárra vonatkozó térképet kutatott fel; még annak idejében megengedte, hogy belőlük a kollégiumra vonatkozó részleteket magam is felhasználhassam. E térképeket, bár katonai felmérétezéssel készültek, mégsem mondhatjuk mindenben kifogástalanul pontosnak. Különösen az 1691-ből származó legrégebbi helyrajzon látjuk ezt. Ezen, a Visconti készítette olasz nyelvű térképen a Farkas-utca vége felé lévő épületesoport a Jezsuita atyák volt templomául és kollégiumául van megjelölve. A kollégium épületének Farkas-utca felőli szakasza mintegy öt ölnyi elválasztó köz közbeiktatásával egyvonalba rajzoltatott a templom északi falának síkjával. Ha tehát ez a jelölés az egykori jezsuita-kollégium épületére vonatkoznék, még talán elfogadhatónak tartanám, de a Rákóczi által építtetett kollégium ilyenformán semmiképpen sem helyezkedhetett el; ennek minden eddig felsorolt, valamint ezután részletezendő adat a leghatározottabban ellene mond. Ami pedig a megjelölt méreteket illeti, hasonlóképpen nem tudok biztos adatokat megállapítani. Többek között az előbb hivatkozott öt ölnyi távolság már csak azért is bizonytalan, mivel nem tudom, hogy az olasz térképrajzoló a hosszértéknek melyik fajtáját használta, ugyanis a kolozsvári öl kisebb, míg a bécsi hosszabb volt. A kísérlet kedvéért tételezzük fel, hogy inkább az utóbbival eszközölt méréseket. Minthogy pedig egy bécsi öl 189.65 centiméternek felel meg,⁵¹ ennél fogva a két nagy épület között — rajz szerint — csupán egy kilenc és fél méter széles, eléggé szűk utcácskának kellett volna lennie. E térkép szerint az iskola kb. 25 ölnyi (47.25 m) hosszú északi törzséhez déli irány felé folytatódva, derékszögben egy kb.

⁵⁰ Kolo'svári K. Zsigmond: *Epithalamium. In Auspicatissimo Connubio... domini liberi baronis Simonis Junioris Kemény*. Kolozsvár, 1768. 2. B.

E fejlécen a következő részleteket ábrázolta ki a fát metsző Páldi Székely István nyomdavezető: 1. Jobbról a kolozsvári vár délnyugati sarka a főtéri templom borokk tornyával. 2. A tovább kirajzolt épületesckről feltételezem, hogy a typographia. 3. A középső kép előtt barokkos foglalatban az egyházközség címerének változata: tövisck között (?) három lilomszál. 4. Felette a Farkas-utca látképe, középen a templom, tetején az óratornyoskával, bejárata előtt a portikussal, tőle balra a harangláb s a papilak, jobbra pedig a tanári lakás (?) (Apáczai egykori lakóháza) és az Apáczai-kollégium, előtte az utcai közkút. 5. A fejléc baloldalára kirajzolt klasszikus épület valószínűleg eszményi múzsa-templom, tetején isten (?)-szoborral.

⁵¹ Táblázatok a régi mértékeknek új méter-mértékekre és viszont való átváltoztatására és az árak átszámítására. (Kvár, 1876.) 5.

30 öl (56'75 m) hosszú szárny csatlakozott; ennek ugyancsak derékszögben, kelet felé folytatódó szárnya egyenlő hosszúságú lett volna az épületörzzsel. Tehát ez, a keleti oldalán ki nem képezett téglalap alaprajzú épülettömb háromnegyed részben egy belső udvart, kis kuriát zárt körül, amelynek épületnélküli keleti oldala, ha a rajzról helyesen látom, kerítéssel volt elválasztva egészen a keleti köfalig húzódó, befásított nagy kerttől. Minthogy az építmény átmérője körülbelül 7'5 ölnyi (14'25 m) vastagra rajzoltatott, ezek szerint a kis kuria $33 \times 42'25$ méter belterületet foglalt volna magában. Az itt ismertetett méreteket, bár nem tartom valószínűtlennek, egyelőre mégis csak kérdőjellel merem leírni, minthogy a mai nagykapu központos elhelyezése a XVII. század végére aligha engedi meg, hogy a réginel sokkal nagyobb szabásúra kibővített épületre gondolhassunk.

Ugyancsak Buday Kálmán talált még három másik, Kolozsvárról készített térképet 1713-ból, 1716-ból és 1718-ból. Ezek a *Kalvinisches Collegium und Kirche* megjelöléssel rajzolt épületcsoportban a kollégium északi fala — az előbbtől eltérőleg — már a templom déli falának folytatásaképpen jelöltetett. Valóban ez inkább is megfelel a valóságnak. Az iskolaépületnek három égtáj irányában való kiépítettsége itt is kirajzoltatott, azzal az eltéréssel, hogy a délfelőli szárny sokkal hosszabbra képezetett ki, mint az északi, vagyis egészen a templom diadalívének egyirányáig, más szóval a szentélyrész kezdetéig nyúlik le és itt fejezi be a most már erősen megnagyobbodott belsőudvart a templom csonkatornyáig bezárólag.

Végezetül Kolozsvárnak legújabbban előkerült XVIII. századbeli látképe és alaprajza — úgy látszik — a valóságnak megfelelő állapotában tünteti fel városunkat. A látképet 1734-ben Haas J. Ignác, az alaprajzot pedig valószínűleg ugyanakkor Lutsch István katonai mérnök készítette.^{51a} E látkép tisztán megmutatja a farkasutcai templom és kollégium egykori helyzetét, a részleteket azonban eltakarja közvetlenül a kollégium déli szárnya elé rajzolt magas várfal. Mégis megállapíthatjuk, hogy a kollégium épülete a templom déli falára támaszkodik, kiindulva a déli oldal első támasztópillérétől. E rajz azt bizonyítja, hogy az iskola ekkor egyenlő szárú U alakú épülettömb, legalább is ezt sejteti a képen látható magas fedélzet. Ezzel szemben azonban az alaprajz egy, mindenfelől körülzárt, körülbelül 35 ölnyi (67 méter körüli) egyenlő oldalú négyzetet ábrázol, amely falával a templomhajó és a szentélyrész találkozási pontjának vonaláig nyúlik le. De az igazság valószínűleg az, hogy addig, ameddig a kollégium fedele a látképen látható, addig emeletes, míg nem a várfaltól eltakart rész csupán földszintes lehetett. Ezt bizonyítja a templomhajó déli falánál ma is meglevő magastetejű folyósós építmény; ez azután csak a szentélyrész találkozási pontjánál levő csonkatoronyban, a XVIII. századbeli bibliothecában emelkedik emeletnyi magasságra. De a Visconti-féle, bár hibás térképből kiindulva, tökéletesen meg vagyok győződve, hogy e négyzetalaprajzú épületnek földszintes szárnyai közül legalább is a déli és a keleti építmények nem egykorúak az Apáczai-féle kollégium falaival, hanem XVIII. század- eleji toldalékok. Ennélfogva az eredeti épület alapterülete a Viscontitól kü-

^{51/a} Borbély Andor: *Az erdélyi városok képeskönyve 1736-ból*. EM. 1943:197—215.

lönben helytelen fekvésben, de mégis csak elfogadható méretekkal lerajzolt építmény törzsének felelhetett meg.

Ha Régeni Asztalos János adatainak felsorolásakor figyelemmel kísértük, illetőleg ha összeadtuk az idézetek egyes számadatait, az kerekedett ki belőlük, hogy a kollégium megpadolt kamráinak száma 26. Ebből azután azt következtetem, minthogy a kamrán a lakószobát értették, a *bennlakás*-nak ennyi helyiségből kellett állania. Hogy pedig következtetésem csakugyan megfelelhet a valóságnak, bizonyítja Régeni Asztalos János másik feljegyzése, amely kissé későbbben ugyancsak 26 ajtó árának kifizetését nyugtatványozza. Ezzel szemben ha az 1779. évi számbavétel mégis 38 lakószobát nevez meg,⁵² bizonyosnak tartom, hogy a különbözeti 12 kamarát az építés idejétől eltelt ötnegyed század alatt, talán éppen az 1713–15. években történt jókarba helyezés alkalmával toldották a régi épülethez. Ezt bizonyítja, hogy az 1718. évi összeírás a bentlakásért fizetendő díj-szabásban a katona-soron és a varga-soron levő kamarák mellett *új soron* levőket is említ.⁵³ Azt azonban, hogy melyik volt a katona- és melyik a varga-sor, nem tudom, de az eddigiek után bizonyos, hogy az új-sornak a bécsi levéltár térképein meghosszabbítással jelölt délfelőli földszintes épület-szárnynak kellett lennie. Csupán a párhúzzam kedvéért hivatkozom arra a körülményre, hogy a sárospataki főiskola egyes épületszárnnyait Huta, Trója és Fazekas-sor névvel jelölték; ezek közül az utóbbi épült a legutoljára.^{53a}

Régeni Asztalos János említ még kipadolt tornácokat és két kommunikatást is. Ez az utóbbi azonban korántsem a tantermek teljes létszáma. Ugyanús Apáczai Csere Jánosnak 1656. november 20-án tartott beköszöntő beszédében olvassuk, hogy az égés miatti romlásból a lakószobákon (*cubiculum*) kívül a hat osztály (*classis*) számára szolgáló tanterem (*musaeum*) sem készült még el s csak az az egyetlenegy auditorium van valamennyire használható állapotban, amelyben beköszöntő beszédét tartotta.⁵⁴ Mint-hogy azonban öregbik Rákóczi fejedelem 1640. évi leveléből már láttuk, hogy ide *collegiumot* és nem *particulát* szándékozott építtetni, továbbá Apáczai beköszöntő beszédének címében a hely színét akadémiái első tanteremnek (*acroterium academicum primum*) nevezi, bizonyos, hogy a felsőbb iskolai, vagyis a filozófiai, filológiai, illetőleg teológiai évfolyamok részére, a megemlítetteken kívül is, még más tantermeket is kellett tervezzenek és építsenek.

Az óvárbeli *régi iskolaépület* azonban, Bethlen Miklós önéletírásából való idézet szerint, az egykori református, ma pedig Szent Ferenc-rendi templom mellett (helyesebben közelében) kelet felől a köfal, nyugat és észak felől pedig a mellette elhúzódó szoros út (sikátor) szomszédságában állott,⁵⁵ az 1629. évi városi törvénykezési jegyzőkönyv utalása szerint pedig

⁵² Török István: i. m. III, 361.

⁵³ I. h. I. 63–66.

^{53a} Marton János: *A sárospataki református főiskola története*. I, 87.

⁵⁴ Apáczai Csere János: *Oratio de summa scholarum necessitate* (Eredeti kézirat a kvári ref. kollégium tulajdonában levő Apáczai-albumban). Ugyanazt latin szövegében kiadta Felméri Lajos 1894-ben Kolozsvárt, magyar fordításban pedig Hegedűs István a kollégium 1875–6. évi értesítőjében.

⁵⁵ Jakab Elek: *Kolozsvár története* II, 561. és Oklevéltár II, 291.

a kőfal és a templom környéki szorosan (sikátor),⁵⁶ tehát az azóta kiszélesített utcának azon a tájékán, ahol ma a Bocskai-utca a Kornis-utcaiba beletorkollik, helyesebben szólva, e torkolat meghosszabbításában volt. Ezt a megállapítást erősíti meg az a körülmény, hogy a város 1647. évi adófizetőinek lajstroma még mindég úgy említi az óvári iskolát, mint a *Vetus Castrum*-ban *Endres Poldner* h(ázát, amely azután szállott) *Endres Junk*(ra, ma) *Schola*. Ettől a háztól számítva pedig negyedikképpen sorolja fel a *Turris Carceris*-t,⁵⁷ erről a börtöntoronyról azután bizonyosan tudjuk, hogy a mai Bocskai-utcának, tehát az egykori még szűkebb sikátornak könyökhajlása táján állott. Ez az ó iskola-épület, amely tehát eredetileg magánházból alakítottatott át, férőhely szempontjából is kívánalmakat hagyhatott maga után. Különben is a négy évtized alatti használat s különösen a diákok rongálása következtében, a nagy tűzveszedelem előtt már olyan állapotba jutott, hogy iskola céljaira is csak azért használták, mivel a kollégium épülete még mindég nem készült el egészen. Ezt bizonyítja az egyházközség 1653/54. évi számadáskönyvének az az utalása, hogy *az schola el akart dőlni* s így azt 1654. május 30.-án „valami öregfákka” meg kellett támogatni.⁵⁸ Ehhez járult azután az 1655. április 3-i tűzvész pusztítása, amely még jobban megemésztette a megviselt épületet, úgy hogy az 1655/56. évi számadáskönyv szerint *az Oh varbeli rosz oskolatt el rontvan*, annak anyagát más romlások helyrehozására hordatták szét az egyházközség gondviselői.⁵⁹

Így tehát az iskoláztatás arra a szomorú sorsra jutott, hogy a régi épület romhalmazzá vált, az újnak hasonlóképpen csak falai meredeztek az égnek. A tanulók az ó-scholabeli kamrákból menekülve, egy részük hazaszéledt, más részük fölé fedelet az épen maradt hóstátokban s talán a belváros el nem pusztult házaiban nyerhettek. Ezt a lehetőséget mutatja az a feljegyzés, hogy „az romlas uttan mentt (maga) Kantor Uram (is) az hostatba, haz bertt fizetük Eökglmert”.⁶⁰ A tanítás ezután valószínűleg egy ideig szünetelt is, majd pedig a kollégiumnak úgy ahogyan való rendbehozataláig a szét nem széledt deákok számára a lelkiismeretes és kiváló tanító, *Porcsalmi András* lector, óvárbeli szállásán tarthatott előadásokat, minthogy az egyházközségnek ezt a házát a tűz nem emésztette meg.⁶¹

A megmérhetetlenül nagy károk miatt, amiket mind a polgárok, mind pedig maga az egyházközség is szenvedett, kívülről jövő anyagi támogatás hiányában, — bizony — nem nagyon siethettek a tűz martalékkául esett kollégium újból való felépítésével. Jóllehet az 1655. augusztustól 1656. júliusig terjedő számadási évben ennek helyrehozására mintegy 100 m. frt. 64 pénzt költött az egyházközség,⁶² mégis Apáczai Csere János 1656. no-

⁵⁶ Kolozsvár-városi törvénykezési jegyzőkönyv 28 (A volt romján állami levéltárban használtam).

⁵⁷ A város 1647. évi dica-összeírása. 15. (Ua.).

⁵⁸ Bedi és Kobzos i. h. 48. A.

⁵⁹ Istvády Bálint és Keczel Gergely számadáskönyve. 32. B. és 33. A. (Az egyházközs. levéltárában).

⁶⁰ I. h. 29. A.

⁶¹ Ezt sejtem abból a körülményből, hogy a számadáskönyvben ennek helyrehozatalára vonatkozó semmiféle feljegyzést nem találtam.

⁶² Istvády és Keczel i. h.

vember 20-án tartott beköszöntő beszédében azt panaszolta, hogy *ezek a falak... majdnem két évi romokból alig ásattak ki, sőt egyebeket nem tekintve, még ezt az egyetlen egy auditoriumot sem lehetett elég jól az egész évben helyreállítani. De hol van a hat classis számára ugyanannyi tanterem? oly sok foglalkozás nélkül való, de még több a hely szegénysége miatt elidegenített tanuló számára a lakószobák?*⁶³ Így a kollégium építési munkálatai még sokáig nem fejeződtek be; ezt bizonyítja — az egyház-községi számadáskönyvek hiányában — Apáczaiknak Barcsai Ákos fedelemhez az 1658. év vége felé intézett supplicatioja. E szerint „a nagy égés után még csak egy auditorium sem volt mindeddig is, melyben taníthatunk volna, hanem kamarákban⁶⁴ kényszerítettünk tisztunköt végben vinnünk. Igyekeznek ugyan már az itt való uraim felépíttetéseken, de mikorra leszen az, én nem tudom.”⁶⁵

3.

Apáczai eljövetele előtt azonban nemcsak a helyiségekre, de a tanítás menetére nézve is eléggé elárvult helyzetben volt az iskola. Fellendülése az ó-schola-épület elhagyásával, illetőleg Apáczai megérkezésével kezdődött. Voltak ugyan tanintézetünknek azelőtt is jeles mesterei; hiszen gyanítom, hogy az 1634. január 17-én elhunyt *Szenczi Molnár Albert* is tanároskodott az óvári iskolában, azt meg bizonyosan állítom, hogy az 1636. december 5-én elnyugodott *Csanaki Máté* orvos, kiváló tudós és író, néhány éven keresztül igazgatta iskolánkat.⁶⁶ Későbbben pedig Apáczai közvetlen előfutárainak tartható három jeles tanár működött itt. Közülök *kolozsvári Igaz Kálmánt*, Apáczai külföldi tanulótársát, kitűnően képzett mestert és iskolánk rector primariusát azonban presbiterianus nézetei miatt még 1654. tavaszán eltávolították állásából.⁶⁷ Az ő társa volt a természettudományokban is képzett, de az iskola nagy kárára már 1654. februárjában fiatalon elhunyt *bölöni Sikó János* akadémikus mester.⁶⁸ Ennélfogva Apáczaiknak 1654. január 11-én Gyulafehérvárott tartott beköszöntő beszédében különös dicsérettel említett három jeles tanár közül az 1654. év második harmadára itt már csak *Porcsalmi András* maradott. Ő ugyan csak itthon, a fehérvári akadémián tanult lector, vagyis segédtanár volt, de képzett, régi, jó nevelő, akitől Apáczai is diákkorában tanulni tanult.⁶⁹ Bárha az ő feladatköre, miként egyik könyvtári könyvének bejegyzése tanúsítja: „In usum Collegii Reformat. Claudiopolit. conferat Andreas Portsalmi in eodem Collegio Philosop. Lector”,⁷⁰ tehát tulajdonképpen a filozófia tanítása volt, több, mint két éven keresztül egyedül az ő vállára nehezedett az összes felső évfolyamok vezetése, oktatása, — az a feladat, ami még három tanár számára is nehéz terhet jelentett. Ezzel szemben az alsó évfolyamok nem szenved-

⁶³ Felméri L.: i. h. 25—26. és Hegedüs I.: i. h. 21.

⁶⁴ Vagyis a lakószobákban.

⁶⁵ Herepei Gergely: *Apáczai Jánosnak egy eddig ismeretlen levele Barcsai Ákos fedelemhez*. ErdProtKözl. 1879:493.

⁶⁶ Herepei János: *Csanaki Máté, a kolozsvári ref. iskola igazgatója* (Kéziratban).

⁶⁷ ErdIrodSzl. 1925:141—44 és 173—77.

⁶⁸ EM. 1942:132—36.

⁶⁹ EM. 1938:291—98.

⁷⁰ A kolozsvári ref. koll. nagykönyvtárában M. 27 jelzésű kötet.

hettek hiányt a szokásos tanerőkben, minthogy az egyes classisok vezetése az iskolát végzett jelesebb tanulók közül kikerülő, általában évről-évre, illetőleg alkalmasszerűleg változó köztanítókra (collaboratorokra) bízott.

Az Apáczait megelőző időből iskolánk tanítási módozatairól semmiféle írásos adat nem maradt fenn, sőt még arra is csupán következtetés útján juthattunk, hogy az intézet nemcsak középfokú (trivialis) schola, illetőleg particula, hanem már collegium-jellegű felső iskola volt. Erre különben bizonyosságunk a már többször említett, 1640. évi fejedelmi levél, amely szerint az öregbik Rákóczi György a farkasutcai templom mellé collegiumot akart építtetni, — valamint az a körülmény, hogy Szenczi Molnár Albertet (?) és Csanaki Mátét figyelmen kívül hagyva, az Apáczai eljövételét közvetlenül megelőző években Porcsalmi tanári állása mellé még két állandó jellegű mesteri állás is létesített, amelyre külföldi akadémiát, tehát legfelsőbb tanulmányokat végzett ifjak rendeltettek.

Ismeretes a nagyobb particularis iskolák (pl. Marosvásárhely, Székelyudvarhely, Nagybánya) történetéből,⁷¹ hogy a tanítást kellő számú, vagyis minden egyes osztály minden tantárgyát tanító egy-egy praeceptor segédletével egyszerre csak egy, külföldet járt rector vezette; ez az igazgató azonban csak a felsőbb tanintézetekre előkészítőleg, az alsóbb osztályokat már elvégzett ifjakat tanította a filológia, filozófia és teológia tantárgyaira. Ezzel szemben Kolozsvárt egészen más volt a helyzet. Ha csupán az Apáczait közvetlenül megelőző időt is vesszük tekintetbe, azt látjuk, hogy az iskola élén három tanár működött, akik közül kettő külföldi akadémiát végzett mester, egy pedig itthoni academicum collegiumon tanult lektor. Jegyezzük azonban meg, hogy ebben az esetben csak rang- és fizetésbeli különbségről lehet szó, mivel a néhány évvel későbbi idő adataiból az tűnik ki, hogy Porcsalmi András társaival együtt osztozott a felső osztályok tantárgyainak tanításában. Így tehát az alsó évfolyamokat itt is csupán *collaboratorok* (praeceptorok), újabb magyar elnevezéssel, *köztanítók* oktatták, mint osztályvezetők, maguk tanítván osztályaik minden tantárgyát.

Török István, a collegium történetének megírója, bárha adattal erre nézve nem rendelkezett, mégis helyesen sejtette, hogy iskolánknak osztályok szerint való tagozódása már Apáczai előtt megvolt.⁷² Ennek határozott bizonyosságául ma már meg tudjuk nevezni az egyházközség egykori számadáskönyvének két adatát is. Ezek szerint „Anno 1655 Eztendőben Egik Calasis Preceptornak Ugi mintt Ban Gergeljnek erre az Eztendore Paranczoltak Patronus Uramek hofi fizessunk fl. 20“, továbbá „Anno 1656 Die 20 Febrj. Szegötek megh Ban Grgely Uramal hofi egik Calasi(s)tt tanicza Ugy mintt Rudimentatt. Salariuma teszen fl. 25“.⁷³

Ezek az idézetek tehát amellest, hogy határozottan utalnak az iskolának osztályokra való tagoltságára, már az egyik osztály elnevezését is elárulják, a *rudimentát*. Ez a név pedig azonos a későbbi időből ismertek közül, az előlről számított második osztályával. — De ha Apáczai kolozs-

⁷¹ Konecz József: *A marosvásárhelyi evang. reform. koll. története*. — Kis Ferenc: *A székelyudvarhelyi ev. ref. coll. történelme*. Thurzó Ferenc: *A nagybányai ev. ref. főiskola története*.

⁷² Török I.: i. m. I, 41.

⁷³ Istváándy és Keczel i. h. 27. A.

vári beköszöntő beszédét tanulmányozzuk, ahol az egyházközségek világi vezetőinek kevés tanultságát és emiatti szűkkeblűségét ócsárolja, ott találjuk megemlítve a *grammatica* elemeit, majd alább az *etymologia*, *syntaxis*, *poesis* és *rhetorica* tanítását.⁷⁴ Ezekben a tananyagnevekben pedig egyúttal az iskola alsóbb tagozata egy-egy osztályának nevére ismerünk.

A felsőbb tanulmányok anyagát ugyancsak Apáczaitól idézem a *philosophiában*, a *philologiában* és a *theologiában*. Ezeknek évfolyamok szerinti beosztását az alábbiakban igyekszem összegezni.

Feltételezem, hogy intézetünknek a XVII. század közepéig használt tanterve azonos volt a gyulafehérvári iskolának Alstedt és külföldi származású tanártársai által 1630. február 10-én készített tervezetével. Ezt annál is inkább valószínűnek tartom, mivel a kolozsvári tanárok egy része, kiváltképpen pedig az 1642. év óta megszakítás nélkül itt tanított Porcsalmi András, a fehérvári iskola neveltje. A többi tanárok közül még Mogyorósi Elekről és Sikó Jánosról tudjuk bizonyosan, hogy hazai tanulásukat Fehérvárott fejezték be. Ennélfogva e tervezet átvételét bizonyosnak mondhatom, jöllehet már az első nyomok is bővebb terjedelműnek látszanak. Erre utal az a körülmény is, hogy a schola alsóbb fokozata már hat osztályra tagozódott, ellentétben a fehérvári iskolával, ahol az 1630-ban alkotott főiskolai törvények csupán öt alsófokú osztályt sorolnak fel.⁷⁵ Tehát a kolozsvári kollégiumban időközben végbemehetett átszervezkedés önálló elhatározásra vall. A tervezetnek Kolozsvárt való kibővülése valószínűleg külföldi minta nyomán hajtatott végre; bár határozott adatom nincsen rája, azonban szerzőségét az 1652—54. években itt működött, különben is újító kolozsvári *Igaz Kálmán* mesterben keresem. E feltevésemet támogatni merem Apáczai beköszöntő beszédének következő magasztaló szavaival is, amelyek 1654. január 11-én Fehérváron hangzottak el: „Ast tu Claudio-politana (schola) recens extructa nihilne ex vetustis exues exuviis? haud equidem persuadere mihi unquam poteris, vivit enim in te Portsalmius, antiquus noster et nunquam non laudandus praeceptor, vivit Colomannus, vivit et Siko, quos dum vivos sentis, reformata es.”⁷⁶

Így tehát, ha a fentebbi utalásokat összevonjuk és egybevetjük annak az albumnak a bejegyzéseivel, amelyet Apáczai 1657-ben kezdett, a kolozsvári schola alsó fokozatában a következő 6 osztály (classis) nevét állapíthatjuk meg: az első, vagyis a legfelső a *rhetorica*, a következő második a *poetica*, a harmadik a *syntactica*, a negyedik az *etymologica*, az ötödik a *rudimenta* és a hatodik, vagyis a kezdő, az *elementaria*. Ezeket az osztályokat elvégzett tanulók csak kellő bizonyágtétel után juthattak a kollégium felsőbb évfolyamaiba. Megelőzőleg azonban — általános szokás szerint — aláírták az iskola törvényeit, subscribáltak, vagyis diákká léve, kötelezték magukat azoknak megtartására. A felsőbb tagozat a *philosophiát* és *philológiát*, amely a gyulafehérvári tanterv szerint együttesen három évi időtartamra terjedt ki, továbbá a *theológiát* foglalta magában.

⁷⁴ Felméri L.: i. h. 24—25. és Hegedüs I.: i. h. 20.

⁷⁵ Szabó Károly: *A gyula-fehérvári Bethlen-féle főtanoda szervezeti szabályzata*. Tört. Tár 1879:803—4. — Konez József: i. m. 552—4. — Váró Ferenc: *Bethlen Gábor kollégiuma*. 115—6.

⁷⁶ Apáczai Cs. János: *Oratio de studio sapientiae*. 42.

Ezek alatt az évek alatt — miként a fehérvári „Schema“ mutatja — végigvezették a tanulókat a latin, a görög, a zsidó nyelv tanulmányain, a vallás, a bölcselet és szónoklat tudományán, de mint Apáczai mondja, mivel az egyházak világi vezetői „a mathesis, physika, astronomia, philologia, ethika, politika és egyéb tudományokról beszédből is alig hallottak valaha, nem is álmodhatnak arról, hogy ezen tudományok tanítása behozassék“.⁷⁷ Ez azonban általános hiánya volt mindenik tanintézetünknek. Sajnálatos körülmény, hogy adatok nem maradtak fenn a Kolozsvárt tanított egyes tantárgyakról és azok beosztásáról, biztos előképül pedig nem vehetjük sem a fehérvári főiskola, sem a marosvásárhelyi particula törvényeit, mint-hogy mindkét helyen a középfokozat ebben az időben még mindég csupán öt osztályból állott.

Az intézet növendékeiről is mérhetetlenül kevés adatunk maradt fenn. Az Apáczai eljövele előtti időből a diákok közül bár csak névszerint is alig ismerünk egynehányat. Tudjuk azonban, hogy közöttük minden társadalmi osztály képviselve volt, így a szegénysorsúak közül magát Apáczai *Csere Jánost*, a jómódú polgárfiúk közül *kolozsvári Igaz Kálmánt*, a főrangú származásúak közül pedig *Bethlen Miklóst* említem meg. Valószínű, hogy a helybeli kálvinista polgárság fiai is itt szedték magukba mindazt a tudást, amely képessé tette őket arra, hogy megállják helyüket mind a kereskedelmi, mind az ipari életben, mind pedig a város, sőt nem egy esetben az ország kormányzásában. Azonban a tanítványok zömét, miként a közelkorú példák is mutatják, az egyházi férfiak, a székelység, valamint a jobbagság gyermekei alkották.

4.

Az iskolába bekerült tanulók, a helybeliek egyrészének s a vidéki vagy vonosabb nemességnek kivételével, az iskolaépületben nyertek lakást. Itt az ingyen lakáson kívül annak ingyen fűtését is kapták. Erre találtam példát az 1654. évi számadáskönyv bejegyzésében: „die 17 Febr. Patronus Uraimék eő kegyelmek edgjütt leven, parancsoltak eő kegyelmek, hogy... vetessek... fatt... az scholaban az Deakok számara tiz szannal“.⁷⁸ Az ára 6 magyar forint 93 pénz volt. Ezenkívül élelmezésükről is történt gondoskodás, bárha alig hiszem, hogy az étkeztetés jótéteményében a bennlakó egész diáksereg részesült volna. Ugyanis a tizenkét és fél hónapig perceptoroskodó Bedi András szerint: „Ab Anno 1653 die 23 July Az egész Mensualis Anniversaria penzeket usque ad p(rae)sentem ultimum diem July (1654) Adtam megh az Deakoknak fl. 39.“⁷⁹ Ez az összeg 13 hónapra egyenlően elosztva, havonkénti 3 m. frt.-nak, naponként pedig 10 pénznek felel meg. Az összeg csekélyisége arra vall, hogy természetbeni ellátmányaik is lehettek, de e mellett a fogyasztók száma se volt korlátlan. Erre engednek következtetni a fehérvári iskolának 1630-ban alkotott törvényei is. Ebben ugyanis az alumnusokról szólva, első pontként rendeli el, hogy

⁷⁷ Felméri L.: i. h. 25. és Hegedüs I. i. h. 20.

⁷⁸ Bedi és Kobzos i. h. 46. A.

⁷⁹ I. h. 49. A.

senki se vétessék fel az alapítványt élvezők közé az iskolai tanács ítélete nélkül. A hetedik pont szerint az oeconomussal (sáfárral) szemben kellő megbecsüléssel viseltessenek. Az oeconomustól pedig megkívánja, hogy az asztalokhoz tíz-tíz személyt ültessen. Reggel 10 órára ebédet, délután 5 órára vacsorát készíttessen. Kellő mennyiségű és minőségű italt adjon. Az élelmiszert, az italt és az ebédlőt tisztán tartsa. Végül pedig kövesse a megállapított előírást, hogy mikorra mit főzessen.⁸⁰

Mindezek az ellátmányok pedig fejedelmi adományozásokban leltek fedezetet. Mindjárt a kolozsvári református egyházközség megszervezésekor, 1610. december 21-én Nagyszebenben kelt az itteni ekklezsia tulajdonképpeni megteremtőjének, Báthori Gábor fejedelemnek, adománylevele. Ennek értelmében a kolozsvári összes tizedjövedelmek felerészét adta az egyházközségnek, olyan meghagyással, hogy a féldézma és a harmincad $\frac{1}{3}$ része a lelkipásztor (minister Verbi Divini), $\frac{1}{3}$ -a az igazgató, vagy tanító (rector sive moderator ludi), $\frac{1}{3}$ -a pedig az iskola ifjúsága és alapítványosai (juventus et alumni scholae Claudiopolitanae) ellátmányára fordítandó.⁸¹ Ennek következtében a természetben kiszolgáltatott dézma-járandóság mellett a harmincadjövedelemből kiutalandó összeg 900 magyar forintban állapítottatott meg. Erre bizonyosággal szolgál a városi sáfárpolgár 1612. évi állásfoglalása: „Lukaczy Vramnak az praedicatornak, mjnt hogy Vrunck eo felsege az Harmjaczadnak bizonyos Arendajat, éppen mjnd az kylencz zaz forintot, eo kemenek Conuertalta. Attunk B. V. Tanaczj es Varos akarattjabol eo kemenek ket Vttal. Kilencz zaz forintot kez penzt.”⁸² Tehát ennek a tekintélyes összegnek kétharmad részét szánták iskolai célokra. Ilyen formán megnőnek azok a fejlődési lehetőségek, amelyeket csak sejtünk, de biztos tudomásunk jóformán semmi sincsen róluk. Éppen ezért nem csodálhatjuk, hogy ha a szegénysorsú diákokra a rendes ellátmányon kívül egyebekben is lehetett gondja az egyházközség vezetőségének. Ide sorolhatjuk a számadó quártás 1653. évi december 24-i bejegyzését is: „Ex Commisione Amplissimorum D(omi)norum Inspectorum ecclesiae orthodoxae Claudiopolitanae. Adtam kilencz Deakoknak egy egy czizmara valo penzt, szaz husz penzt tudvan egy czizmara — teszen fl. 10 den. 80.”⁸³ Megtörténhetik, hogy itt karácsonyi megajándékozásról van szó; Erdélyben ebből az időből való ilyen szokásokról éppen a gyalui fejedelmi birtok területéről van tudomásunk. Itt *karácsony tyúkját* és *karácsony zabját* említik; Magyarország más területéről is már 1643-ból ismeretes a jobbágyok által megadandó karácson adaja, karácson tyúkjá és karácson zabja.⁸⁴ — Ezeken kívül a patronusok jóvoltából egyszeri-más-szori apróbb jövedelem is cseppent számukra, mégpedig valószínűleg csak az alumnusok (alapítványosok) számára. Ugyancsak a quartas-perceptor jegyezte fel 1653. október 4-én: „Adtam az Deakoknak Váradí Miklós

⁸⁰ Szabó Károly, i. h. 804.

⁸¹ Fejedelmi adománylevelek csoportja a kvári ref. egyházközs. levéltárában.

⁸² Városi sáfárok számadáskönyve. 42.

⁸³ Bedi és Kobzos i. h. 45. A.

⁸⁴ Vö. Szabó T. Attila: *A kalotaszegi nagybirtokok jobbágyságának szolgáltatása és adózása (1640—1690)*. EM. 1940:6—7. és ErdTudFüz. 114. sz. 8—9. — Szamota Ist. ván—Zolnai Gyula: Magyar Oklevél-szótár. 454—5.

Uram eö kegyelme⁸⁵ akarattjából kik a szüreten⁸⁶ az Templomban jártak énekelni (s e miatt) semmi proventusok nem leven — fl. 1.“ Továbbá 1654. augusztus 1-én „két Deakok az buza meresben jelen leven két nap alatt adtam Nap szamot egiknek D. 25. Teszen az ket napi munkajok — fl. 1“.⁸⁷ Az iskola diákfőnökének, seniorának, az 1653. évben Apáczai Bálint nevűnek, pedig évenkénti egyszeri rendes mellékkeresete volt a búza-dézmálásnál teljesített scribaságért megállapított 3 m. frt. — A temetéseken való csoportos részvételért és kántálásért a keserves háztól kijáró készpénzfizetés, a vidékre való kiszekerezéseknél pedig a toron való részvétel is — hasonlóképpen a diákok jövedelmi forrását képezte. Erre vonatkozó saját adattal nem rendelkezem, azonban utalhatok, mint hasonló példákra a kolozsvári unitárius schola seniorjainak számadáskönyveire, ezekben az unitárius diákok által ilyen címen szerzett összegek pontosan el vannak könyvelve, minthogy a felosztás szabályok alapján történt.⁸⁸ De itt-ott, különösen a vagyonosabb polgárok, vagy főrangúak temetésekor feljegyezték, hogy a kálvinista diákokkal együtt vettek részt a gyászszertartásokon. Erre vonatkozó valamivel későbbi példát idézek az unitárius kollégiumi seniorok anyakönyvéből: 1694. május 13-án „Magyarország részei Gubernátorának tks és Ngs Bánffy György urnak fiacskája temettetik, kinek temetési tisztességére mindkét felekezeti diákok megjelentek. Nekünk, noha nem énekeltünk, a nagylelkű férfi bőkezűleg adott 40 m. frt. Ebből a senior a maga részét kivévén, a maradék a szász diákokkal egyenlőleg osztott s jutott egynek 1 frt. 26 d.“⁸⁹ Hasonlóképpen utalást találtam az unitárius és a református diákoknak a temetési szertartásokban közösen való részvételére vonatkozólag egy nagyon sajnálatos esettel kapcsolatosan. Ugyanis Kolozsvár városának törvénykezési jegyzőkönyve szerint 1629-ben egy temetésen való éneklésért kapott javadalmazás felett halállal végződött verekedéssel vezett össze a kis, vagyis a kálvinista schola kántáló diáksága a nagy, vagyis az unitárius iskola énekeseivel.⁹⁰

Ezenek kívül a diákokra fordított költségekhez számíthatjuk azokat a rendkívüli kiadásokat is, amelyeket egy-egy elhunyt diák temetésére költött az egyházközség. A kiadások nagyságának megítélésére idézem a quártás számadáskönyvéből: 1654. június 16-án „egy szász mendicans Scholankban meghalván adtam az Calandosnak sir asasért es temetesert Szabo Istvan által fl. —”50. Az koporso czinalasert adtam Regeni Asztalos Janosnak penzt Szabo Istvan által fl. —”50. Az harangozonak adtam ugian Szabo Istvan által fl. —”12“.⁹¹

Az 1655. április 3-án támadt s a belváros nagy részét elpusztított tűzveszedelem a város lakosságát s közöttte a kálvinista tanuló-ifjúságot is nagyon siralmas helyzetbe sodorta, míg az unitárius iskola szerencsésen

⁸⁵ Váradi Miklós az egyházközség főpatróna, vagyis főgondnoka. Ő, mint Bethlen János kancellár apósa, Bethlen Miklós nagyapja volt.

⁸⁶ Vagyis a szüret ideje alatt.

⁸⁷ Bedi és Kobzos i. h. 44. B. és 49. A.

⁸⁸ Gál Kelemen: *A kolozsvári unitárius kollégium története*. II, 262.

⁸⁹ *Unitárius halottak és temetések*. Keresztény Magvető 1887:251.

⁹⁰ Városi törvénykezési jzkv. 23.

⁹¹ Bedi és Kobzos i. h. 48. B.

elkerülte e nagy pusztulást. Tehát az orthodox diákoknak az óvári ó-scholaházban levő kamaráikból talán csekély ruhaneműjük és könyveik hátrahagyásával kellett menekülniök. Egy részük hazaszéledt, míg az itt maradtak nagy nyomorúságán némiképpen enyhíteni akarva, az egyházközség akkori anyagi erejéhez mérten „Dejakoknak Rendeltenek Patronus Uramek bizonyos idejig eben az Romlasba minden napra fl. — den 50. Ezen az ötven penzen küvölis minden hora fl. 3 den.—“⁹² E három forintnak föltétlenül azonosnak kell lennie az étkezési pénzzel, míg ezen kívül csak a mondott ötven pénz volt a diákoknak egyetlen biztos készpénz-segítségük; különben ezt bizonyítják Apáczai levelének segedelemkérő szavai, amelyeket az 1658. év végén Barcsai Ákos fejedelemhez intézett: „Itt Kegyelmes Uram rendszerént való jövedelmek a Deákoknak napjába ötven-ötven pénz, mely megnyit tehessen ötven hatvan Deáknak (,) Nagyságod kegyelmesen megítélheti.“⁹³ Bárha a havonkénti 3 frt. étkezési pénzről nem emlékezik meg Apáczai, azonban mégsem tartom valószínűnek, hogy ennek folyósítását akkorra megszüntették volna, minthogy ez az összeg nem rendkívüli segély, hanem megállapíthatólag régebbi keletű rendszeres ellátmány volt.

A régebbi fejedelmek által egyházi célokra rendelt tekintélyes jövedelmek sem voltak elégségesek arra nézve, hogy a romlás okozta bajokon sürgösen és gyökeresen segíteni lehetett volna, annál kevésbbé, mivel a scholának magának nem volt az egyházközségtől elválasztott külön vagyona, a fejedelmi adományok következtében befolyó jövedelmek pedig határozott célokra rendeltetvén, azoktól elszakítani éppen akkor nem lehetett, amikor az egész egyházközség egyetemlegesen szenvedte a nagy károkat. A terheket azután leginkább az súlyosbította, hogy az iskolát a maga jövedelméből II. Rákóczi György kezdette építtetni, míg most, amikor a tető alá került és már félig-meddig be is bútorozott kollégium leégett, fejedelmi segítség híján, az egyházközségnek magának kellett felépíttetnie s újra bútoroznia. Minthogy pedig a polgárok közül is kiki a maga saját bajával, romlásával volt elfoglalva, ezért tulajdonképpen nem is lehet csodálkozni azon a közönyön, amely ellen beköszöntő beszédében Apáczai olyan hevesen kikelt.⁹⁴ Egyedül a fejedelem orvosolhatta volna e sebeket, de II. Rákóczi György kalandos háborúi miatt művelődési célokra többé már nem nyílhathott meg semmiféle fejedelmi pénzforrás.

5.

De zúgolódtott Apáczai a scholabeli tanárok és tanítók fizetésének csekélysége miatt is. Ez messze elmaradt az azonos képesítésű lelkipásztorok javadalmazása mögött, minthogy — szerinte — „Magyar- és Erdélyországban egyedül a papi szószék ad majd mindenkinek clebát“ (Tót nyelven kenyeret).⁹⁵ Keserű kifakadásában valóban igaza volt Apáczainak. Az összehasonlítás kedvéért közvetlenül az Apáczai eljövetele előtti időből idézem a kolozsvári református egyházközség nem is első, hanem második

⁹² Istvády és Keczely i. h. 26. B.

⁹³ ErdProtKözl. 1897:493.

⁹⁴ Felmeri L. i. h. 25—26. és Hegedüs I. i. h. 21.

⁹⁵ I. h. 23., illetőleg 18.

praedicatorának, valamint a schola első rectorának évi fizetési táblázatát. Így tehát Báthai György második pap az 1653/54. és az 1655/56. számadási évben a következő salláriumot kapta: pénzben: szegődség 200 m. frt. — posztóra 27 m. frt. — fára 20 m. frt. — természetben: búza 20 köből, vagyis 160 nagy-véka, — bor 300 veder, vagyis 2.400 ejtel.⁹⁶ Ezzel szemben Igaz Kámannak, az iskola első rectorának 1653/54. számadási évi járandósága: pénzben: szegődség 150 m. frt. — fára 10 m. frt. — természetben: búza 12 köből, vagyis 96 nagy-véka, — bor 120 veder, vagyis 960 ejtel.

Az itt felsorolt javadalmazások értékmérőjéül közlöm a nagy égést követő 1655/56. évek búza- és bor-termésének kolozsvári forgalmi értékét. Ezek szerint a búza nagy-vékája 60 pénzért, a bor vedre pedig 48 pénzért kelt el; megjegyzem azt is, hogy az erdélyi fejedelemség megszűnése utáni időben a pénz, vagyis latinul: denarius, hivatalosan fél krajcárban, a magyar forint pedig 50 krajcár értékben váltott be. (Ezzel szemben a rhénes forint 60 krajcár egységet tartalmazott.)

A természetbeni járandóságot is pénzértékre átszámítva, a lakáson kívül Báthai György lelkipásztor tehát 487 m. frt., míg Igaz Kálmán első mester 275 20 m. frt. értékű fizetséget kapott az egyházközségtől. De tovább bogozva a tanárok járandóságát, azt látom, hogy az alig harmadik éve tanárkodó Igaz Kálmánéval egyező fizetséget ért el a hivatását egy évtizeddel korábban kezdett Porcsalmi András lector, ámbátor ezt is csak az 1654. év júniusa, vagyis Igaz Kálmán eltávolítása és Sikó János halála óta, mint-hogy megháromszorozódott munkával egyedüli tanárul maradt az intézetnek. Fizetésének felemelése előtti idejében pénzbeli szegődsége minősze évi 125 forint volt.

A praeceptoroknak, más néven collaboratoroknak, vagyis a hat alsó osztály tanítóinak, fizetéséről ebből az időből alig-alig van valamelyes támaszpontot nyújtó adatunk. Az 1653. évi egyik collaboratorról, Pávai Jánosról jegyeztetett fel, hogy évnegyekenként 10 forintot kapott,⁹⁷ ami évenkénti 40 frt. fizetésnek felel meg. Az 1655. évi egyik praeceptornak, Bán Gergelynek, évi fizetése pedig 20 frt, de ugyanennek a Bán Gergelynek, aki 1656-ban a rudimenta osztály köztanítója, 25 forint évi salláriumot fizettek ki.⁹⁸ Ha tehát tudjuk, hogy a rudimenta praeceptorának 25 frt. volt a fizetése, akkor az ennél is kevesebb 20 forintot már csak a legalsó, az elementaria osztály tanításáért kaphatta. De ha feltételezzük, hogy a magasabb osztályok tanítóinak fizetése mindenik a közvetlenül megelőző osztálybelihez viszonyítva öt-öt forinttal emelkedett, akkor Pávai Jánosnak a 40 forint salláriumot a poetika osztály oktatásáért kellett kapnia.

Valószínűnek tartom, hogy a köztanítók a pénzbeli fizetség mellett természetbeni ellátást is nyertek, bárha erre vonatkozólag ebből az időből semmiféle adatunk nincsen s csupán az ingyenes lakásra utal az a bejegy-

⁹⁶ Herepei János: *Erdélyi mértékegységek* (Kéziratban). Különben a köbőlnek egy-nyolcad része a véka, hasonlóképpen a vedernek is egy-nyolcad része az ejtel; az ejtel pedig azonos tartalmú a kupával.

⁹⁷ Bedi és Kobzos i. h. 46. A.

⁹⁸ Istrándy és Keczy i. h. 27. A.

zés, amely szerint 1653. szeptember 6-án „Pávai János collaboratornak czinalt Asztalos Regeni János egi nyosoliát es egi egjgies szeket“.⁹⁹

Veresmarthi Gáspár püspök és Apáczai Csere János professzor hosszas küzdelmének köszönhető, hogy mind a tanárok, mind pedig a segédtanérok végtére is valamennyire jobban javadalmazott helyzetbe kerülhettek s ez által megszűnt az az áldatlan állapot, hogy a tanárok csekély javadalmazásuk miatt állásukat csupán átmeneti elhelyezkedésnek tekinték.

A diáktisztségek viseléséről, helyzetükről és működésükről, ebből az időből, semmiféle adat nem maradt fenn. Így éppen csak tudjuk, hogy a diákfőnökség, vagyis a seniorság intézménye itt is megvolt, minthogy 1653-ból ismeretes Apáczai Bálint senior neve,¹⁰⁰ ellenben sem a contrascribaságnak, sem a többi választott tisztségnek semmi nyomát nem őrizték meg az iratok. Csupán egy jóval korábbi, 1629-ből származó, adatból tudjuk, hogy volt *decurio* és *explorator* megjelölésű diáktisztség is.¹⁰¹ E tisztségek miben-létére azonban csak máshonnan találtam magyarázatot. Ugyanis az erdélyi szász iskolák ifjúsági főtisztviselői a praefectus, az orator, a rex és a senior voltak, mígnem minden félév végén választásra kerültek a kisebb tisztviselők közül a decuriók, a secretariusok és az aediles. Közülük *decurio* három volt s kötelességük volt vigyázniok arra, hogy az ifjúság az iskola törvényeit az épületen kívül és belül egyaránt megtartsa, az ellene vétőket pedig az iskolai ítélőszék elé vigyék.¹⁰² Rajtuk kívül voltak még kisebb rendű tisztviselők is, de — úgy látszik — voltak olyanok is, akik a szász iskolák szervezetében nem fordultak elő. Ilyen a kolozsvári református iskolával kapcsolatosan megnevezett *explorator*. Ennek nevét és kötelességét a marosvásárhelyi particula XVII. század közepe körüli törvényeiben találtam meg. E szerint az *explorator* kötelessége, hogy 35 jó énekest szemeljen és nevezzen ki. Vigyázzon azonban, hogy az osztály, melyet magával viszen, üresen ne térjen vissza, hogy a városon nevetés tárgyává ne tegye, különben 20 den. a büntetése.¹⁰³ De rajtuk kívül fel kell tételeznünk az *oeconomusi* (sáfári) nagyobb diáktisztség meglétét is. Ennek egyik főkötelessége lehetett — miként az előbb már említett adatból megismertük — az alumnusok (alapítványosok) számára létesített *mensa*-ra (étkezésre) való felügyelet és róla való gondoskodás. — Továbbá azt is gyanítom, hogy a *bibliothecariusi* (könyvtárosi) tisztség sem hiányozhatott. Ugyanis a kollégium mai nagykönyvtárának anyagában találtam egy-nehány olyan művet, amelybe XVII. század első felére valló kézirással jegyeztetett be a tulajdonos nevének megjelöléseképpen: *Scholae Orthodoxae Claudiopolitanae*. Bárha ezek között csak egyetlenegy, még pedig 1653 évszámos megjelölésre leltem,¹⁰⁴ mégis már e néhány halvány nyom is bizonyítja az iskolai könyvtár régi eredetét, feltételezve, hogy az 1655. évi tűzvész a kötetek legnagyobb részét megsemmisítette. E mellett bizo-

⁹⁹—¹⁰⁰ Bedi és Kobzos i. h. 44. B.

¹⁰¹ Városi törvénykezési jzkv. 28, (I. h.).

¹⁰² Borovszky Samu: *Az erdélyi szászok iskolái a XVI—XVIII. században*. Századok 1888:563.

¹⁰³ Konecz József i. h. 77. — Vö. még Thurzó F.: *A nagybányai ev. ref. főiskola története*. 102., 263.

¹⁰⁴ A kvári ref. koll. nagykönyvtárában C. 17. jelzésű kötet.

nyíthat az a körülmény is, hogy Apáczai beköszöntő beszédében semmiféle célzást sem találunk könyvtár-intézményünk hiányára. De ellene sem mondhat Barcsai Ákos fejedelemhez intézett folyamodása, amelyben a részletek között az általa tervezett akadémiával kapcsolatosan Bibliotheca-intézmény és jól fizetett bibliotecariusi tisztség létesítését is kívánja.¹⁰⁵

Az egyházközség számadó gondnoka szerint 1656. június 11-én „Apáczay Urammal érkeztenek megh Fejervarul”.¹⁰⁶ Nagyon fájdalmas körülmény, hogy iskolánk talán soha sem volt olyan elárvult helyzetben, mint éppen most, Apáczai megérkezése idejében, pedig nagyon rövid idővel azelőtt még a legnagyobb fejlődési lehetőség előtt állott. A pompás épület, az akkori viszonyokhoz mérten kényelmes, eléggé jól felszerelt iskola, kellő mértékű anyagi támogatás mellett, mind a kiváló tanárok, mind pedig az alumniomot nyert diákok részére a körülményekhez képest tűrhető megélhetést biztosított volna. És ekkor bekövetkezett a szörnyűséges csapás, az 1655. április 3-án támadt, mindent elpusztító tűzveszedelem; majd később jöttek II. Rákóczi György politikai kalandos vállalkozásai; emiatt a pénzforrások is bedugultak, sőt nagy nyomorúságot zúdítottak az egész országra.

Ilyen viszonyok között kezdette meg Apáczai áldásos kolozsvári működését. Kétségtelen körülmény, hogy e tanintézetet, se mint triviális iskolát, se mint kollégiumot, nem neki kellett megteremtenie, minthogy az ő eljövetele előtt már meg volt szervezve, ellenben reá hárult az a feladat, hogy az épületében és anyagi javaiban teljesen leromlott intézményt ismét talpra állítsa. Ezt a szinte emberfeletti munkát tetézte azzal az igyekezéssel, hogy a tanítás tárgyai közé a haladottabb kor tudományait is belevigye. Így a mennyiségtant, a természettudományokat, a földrajzot, a csillagászatot¹⁰⁷ lehet, hogy Erdélyben ő tanította legelőször, vagy legalább is legkorszerűbben. Ez által is nemzeti műveltségünk előbbhaladását igyekezett szolgálni. Az akadémiai címmel pedig, amellyel kollégiumunkat megtisztelte, a tanítás anyagának és menetének magasabb színvonalra emelését jelölte meg, ezzel is jelezve eltökélt szándékát, hogy a felső évfolyamokat négy tanulmányi szakra (facultasra) fejleszti ki.

Dolgozatom megírásában tehát az összegyűjthető anyag megmentésén és valamelyes művelődéstörténeti kép megalkotásán kívül legfőképpen az a szándék vezetett, hogy ezeknek az adatoknak Apáczai itteni működésével való egybevetése után, végtére is hozzá kezdhessünk annak megállapításához, hogy tulajdonképpen mit is köszönhetünk Apáczainak, mint a kolozsvári református kollégium újjáalkotójának s közművelődésünk magasabb színvonalra emelőjének.

Az eddig elmondottakat tehát szükséges tekintetbe vennünk, mert más képpen nem jöhetünk tisztába Apáczai igazi munkásságával, ellenben kétségtelen neki tulajdonítanunk minden olyan intézkedést, amelyet a helyi adottságok, vagy egyes előfutárok hoztak létre. Ezeket tudva pedig egészen

¹⁰⁵ Szabó Károly: *Apáczai Cséri János Barcsai Ákos fejedelemhez benyújtott terve a magyar hazában felállítandó első tudományos egyetem ügyében*. 17.

¹⁰⁶ Pásztortűz 1925:261.

¹⁰⁷ EM. 1938:295.

nevetségesnek hangzik az egyik értekezőnek az az állítása, hogy eljövetele előtt a kolozsvári „iskola csupán alsóbb fokú volt 3 tanerővel, Apácai csakhamar kollégiummá emelte. — Szerinte — hiteles forrásunk van erre vonatkozólag, a kolozsvári kollégium amaz albuma, melyet maga Apácai kezdett meg, s ebben már az 1656—57. tanévben az eddigi 3 tanerő helyett 8 tagból álló tantestülettel találkozunk”.¹⁰⁸ Ezen az idézeten kívül azonban Apáczairól frott más munkákban is helyesbíteniünk kell sok téves feltevést.

Az 1655., 1697. és 1798. évi tűzveszedelmek egykorú írott emlékeink nagy és jelentőségteljes részét megsemmisítették; ez tehát az oka, hogy szorgos kutatás mellett is annyira keveset tudunk erről az eredményekben gazdag korszakról.

Az Apáczai-kollégium napvilágra bukkant köveit megszólaltatva, az itt adott vázlatához még sok mindent fűzhet hozzá a képzelet, amiket más intézetek mintáiból következtetni szabadságunkban áll, leírunk azonban kétségtelen és közvetlen adatok hiányában a tárgyilagosság nem enged meg.

UTÓIRAT

Nem hallgathatom el azt a szomorú körülményt, amelyet Kolozsváron való legutóbbi átutazásom alkalmával tapasztaltam. Ugyanis az arra illetékeseknek jóidején megadva a szükséges utasításokat, megnyugodva hihettem, hogy az Apáczai-kollégiumnak reánk maradt drága emlékét a legmegfelelőbben fogják helyrehozni, s a kijavított fal most már tökéletesen vissza fogja idézni számunkra a háromszáz éves, dicsőséggel teljes mulat! De nagyot csalódtam, a „helyreállítási munkálatok” során a mult helyrehozhatatlanul elröpült anélkül, hogy valaha is vissza lehessen idézni. Nyár volt, s nem tudtam senkitől megkérdezni: ugyan kit terhelhet a felelősség azért az elrontott munkáért, amely az Apáczai-kollégium egyetlen látható emléken végbement.

Kérdem: ugyan ki látott cementbe ágyazott termésköveket a XVII. századközepi Erdélyben! Határozottan állítom, hogy ez az épület sem termés-, sem faragott kövekből felépített meztelenséget soha sem mutatott, hanem föltétlenül vakolt építménynek készült. A templom is ilyen volt, tehát a hozzáépült iskolának is ilyennek kellett lennie! Ezenkívül erre utaló bizonyítékot találok Régeni Asztalos János már idézett feljegyzésében: „Anno 1651... 2-do May Szegöttem enis... tölgy fabol nro 35 művet, ablakot ayto melyék fakat, csinalny“... Minthogy pedig fából készült ablak- és ajtókeretek nem igen illenek össze faragott-, avagy terméskövekkel, világos, hogy ezt az emlékünket kivetkeztették eredeti mivoltából. De emellett még más baj is történt. Ugyanis alig hiszem, hogy ennek az épületnek ablakai eredetileg annyira változatos méretűek lettek volna, mint amilyenné most képeztettek ki. Ezenkívül ugyan hová lett az az ablak, amelynek körvonalait a vakolatától lehántott falon közvetlenül a templom melletti szakaszon láttuk! Hová lettek a pinceablakok, amelyeket hasonló-

¹⁰⁸ Király István: *Apácai Cseri János művelődéstörténeti jelentősége*. 57.

képpen kétségtelenül fel lehetett ismerni! És miért nem állítottak vissza az udvarfelőli ablakfülkék, amelyek egészen a földig értek le! Szerencse, hogy a vakolatától levert kőfalat még idejében lefényképeztettem. Ezen a képen még határozottan felismerhetők azok a körvonalak, amelyek ma már menthetetlenül megsemmisültek.

Azt hiszem, kivétel nélkül mindenki nevében kérem az arra illetékeseket, hogy, ha ezek után többé már nem is lehet pontosan visszaadni azt, ami a helyreállítás alkalmával megsemmisítettett, legalább kíséreljenek meg valamit szépíteni ezen a mai „ízlés“-be átültetett drága, régi emlékünknön.

Erdélyi Tudományos Füzetek

Megindította **György Lajos**

Szerkeszti **Szabó T. Attila**

Az EME kiadása

11. Tavasz Sándor: Erdélyi szellemi életünk két döntő kérdése — — — — —	1.20
12. György Lajos: Két dialógus régi magyar irodalmunkban — — — — —	2.—
13. K. Sebestyén József: A Becse Gergely nemzetsége, az Apafi és a bethleni gróf Bethlen család címere — — — — —	1.50
14. Ferenczi Miklós: Az erdélyi magyar irodalom bibliográfiája. 1926. év — — — — —	1.50
17. György Lajos: Egy állítólagos Pancsa-tantra származék irodalmunkban — — — — —	1.50
18. Ferenczi Miklós: Az erdélyi magyar irodalom bibliográfiája. 1927. év — — — — —	2.—
19. K. Sebestyén József: A középkori nyugati műveltség legkeletibb határai — — — — —	2.—
20. Szabó T. Attila: Az Erdélyi Múzeum-Egyület XVI—XIX. századi kéziratok énekeskönyvei — — — — —	1.50
21. Ferenczi Miklós: Az erdélyi magyar irodalom bibliográfiája. 1928. év. pótlásokkal az 1919—1928. évekről — — — — —	1.50
22. György Lajos: A francia hellénizmus hullámai az erdélyi magyar szellemi életben — — — — —	1.50
23. Kántor Lajos: Az Erdélyi Múzeum-Egyesület problémái — — — — —	1.50
26. Papp Ferenc: Gyulai Pál id. Bethlen János gr. körében — — — — —	1.50
28. Biró Vencel: Püspökjelölés az erdélyi ióm. kath. egyházmegyeiben — — — — —	1.50
30. Hothauer László: A Remény című zsebkönyv története (1839—1841) — — — — —	1.50
31. Ferenczi Miklós: Az erdélyi magyar irodalom bibliográfiája. 1929. év — — — — —	1.50
33. Rajka László: Jókai „Törökvilág Magyarországon” c. regénye — — — — —	1.50
34. Temesváry János: Hét erdélyi püspök végrendelete — — — — —	1.50
35. Biró Vencel: A kolozsmonostori belső jezsuita rendház és iskola Bethlen és a Báköczy fejedelmek idejében — — — — —	1.50
36. Szabó T. Attila: Az Erdélyi Múzeum Vadadi Hegedűs-kódexe — — — — —	1.50
37. Kántor Lajos: Hidvégi gróf Mikó Imre szózata 1856-ban az Erdélyi Múzeum és az Erdélyi Múzeum-Egyesület megalakítása érdekében — — — — —	1.50
38. Ferenczi Miklós: Az erdélyi magyar irodalom bibliográfiája. 1930. év — — — — —	1.50
39. Balogh Arthur: A székei vallási és iskolai önkormányzat — — — — —	1.50
40. György Lajos: Eulenspiegel magyar nyomai — — — — —	2.50
42. Kristóf György: Bárá Eötvös József utazásai Erdélyben — — — — —	2.50
43. Hothauer László: Az Erdélyi Híradó története — — — — —	1.50
46. Varga Béla: Az individualitás kérdése — — — — —	2.50
51. Balogh Jolán: Olasz falfestmények Gyulafehérvárról — — — — —	1.—
52. Ferenczi Miklós: Az erdélyi magyar irodalom bibliográfiája. 1931. év — — — — —	1.50
53. Kántor Lajos: Magyarok a román népköltészetben — — — — —	1.50
54. György Lajos: Magyar anekdotáink Naszreddin-kapcsolatai — — — — —	1.50
55. Veress Endre: Gróf Kemény József (1795—1855) — — — — —	4.—
56. Kántor Lajos: Kölcsönhatás a magyar és román népköltészetben — — — — —	1.—
57. Tavasz Sándor: A lét és valóság — — — — —	2.—
58. Szabó T. Attila: Adatok Nagyenyed XVI—XX. századi helyneveinek ismeretéhez — — — — —	2.—
60. Veress Endre: A történelíró Báthory István király — — — — —	2.50
61. Baros György: Carlyle — — — — —	1.20
62. Juhász Kálmán: Két kolozsmonostori püspök a XVI. században — — — — —	1.50
63. Biró József: A kolozsvári Bánffy-palota és tervező mestere, Johann Eberhard Blaumann — — — — —	2.—
64. Ferenczi Miklós: Az erdélyi magyar irodalom bibliográfiája. 1932. év — — — — —	1.50
65. János Elemér: Az irodalomtörténet-írás legújabb irányai — — — — —	1.50
66. Kántor Lajos: Erdély a világháborút tükröző román irodalomban — — — — —	1.50
71. Balogh Jolán: Márton és György kolozsvári szobrászok — — — — —	5.—
74. Kristóf György: Eminescu Mihály költeményei — — — — —	1.50
76. Juhász Kálmán: Műveltségi állapotok a Temesközben a török világban — — — — —	1.20
79. Valentiny Antal: Az erdélyi magyar irodalom bibliográfiája. 1934. év — — — — —	2.—
80. Biró József: Magyar művészet és erdélyi művészet — — — — —	2.—
81. György Lajos: Anyanyelvünk védelme — — — — —	1.20
82. Grandpierre Edlt: A kolozsvári Szent Mihály-templom története — — — — —	2.50
84. Kozsosa Sándor: Históriai ének Bocskay Istvánról — — — — —	1.20
85. Révész Imre: Méliusz és Kálvin — — — — —	2.50
88. Rácz Károly: A mi regényirodalmunk — — — — —	2.—
89. Valentiny Antal: Románia magyar irodalmának bibliográfiája. 1935. év — — — — —	1.20
90. Monoki István: Romániában az 1935. évben megjelent román-magyar és magyar időszakai sajtótermékek címjegyzéke — — — — —	2.—
92. János Elemér: Nyelv és társadalom — — — — —	1.50
94. Jászay Károly: Magyar lutheránus megmozdulások Cluj-Kolozsváron 1798—1861) — — — — —	1.50
95. Valentiny Antal: Románia magyar irodalmának bibliográfiája 1936. év — — — — —	2.—
96. Kántor Lajos: Czegei gróf Wass Ottília, az Erdélyi Múzeum-Egyesület nagy jótévedője — — — — —	2.—
97. Szabó T. Attila: A transylvan magyar társadalomkutató — — — — —	1.20
98. Lakatos István: A román zene fejlődéstörténete — — — — —	2.—
100. György Lajos: Dr. Bitay Árpád életrajzi adatai és tudományos munkássága — — — — —	1.20
101. Szabó T. Attila: Dés helynevei — — — — —	2.—
102. Valentiny Antal: Románia magyar irodalmának bibliográfiája. 1937. év — — — — —	2.—
103. Maklári Endre—Nagy Ödön: Adatok téli néphagyományaink ismeretéhez — — — — —	4.—
104. Szabó T. Attila: Bábon története és települése (68 képpel) — — — — —	4.—
105. György Lajos: Az „Erdélyi Múzeum” története (1874—1937) — — — — —	2.—
106. Fábrián Béla: Nagykend helynevei — — — — —	1.—
108. Szabó T. Attila: Levéltári adatok faépítészetünk történetéhez. II. Székelykapuk és fazarak — — — — —	1.20
109. Kristóf György: Az erdélyi magyar vidéki hírlapirodalom története a kiegyezésig — — — — —	2.—
110. György Lajos: Dr. Rajka László élete és tudományos munkássága — — — — —	1.20
112. Valentiny Antal: Románia magyar irodalmának bibliográfiája. 1938. év — — — — —	2.—
113. Domokos Pál Péter: Zem'eny János kéziratok énekeskönyve (XVII. sz.) — — — — —	1.20
114. Szabó T. Attila: A kalotaszegi nagybirtokok jobbágyágának szolgáltatása és adózása (1640—1690) — — — — —	2.—
115. Nagy Géza: Geleji Katona István személyisége levelei alapján — — — — —	1.20
116. Kántor Lajos: Párhuzam az Erdélyi Múzeum-Egyesület és az Astra megalakulásában és korai működésében — — — — —	1.50
118. Imre Lajos: A közművelődés mint társadalmi feladat — — — — —	1.—
119. Balogh Artúr: A Nemzetek Szövetsége húsz évi működésének mérlege — — — — —	1.20
120. György Lajos: A magyar nábob — — — — —	1.50
121. K. Sebestyén József: A Cenk-hegyi Brassovia vár temploma — — — — —	1.50

122. Valentiny Antal: Románia magyar irodalmának bibliográfiája. 1939. év —	2.—	148. Tavasz Sándor: A két Apafi fejedelem —	2.—
123. Szabó T. Attila: Újabb adatok és pótlások kéziratok énekeskönyveink és verses kézírataink könyvészetihez —	1.50	149. Németh Gyula: Körösi Csoma Sándor lelki alkata és fejlődése — — —	2.50
124. Ady László: Magyarokapus helynevei —	2.—	150. Entz Géza: Szolnok-Doboka középkori emlékei — — — —	3.—
125. Nyárády E. Gyula: Kolozsvár környékének mocsárvilága — — — —	2.50	152. Győrffy István: Erdély világtalan nővénei (Cryptogamae) a kutatás jövőt néző megvilágításában — — —	3.—
126. K. Sebestyén József: Régi székely népi eredetű emlékeink — — — —	1.80	153. Balogh Artúr: Erdély nemzetiségi kérdései — — — — —	1.80
127. Biró Vencel: Gr. Batthyány Ignác (1741—1798). — — — — —	1.—	154. Vita Zsigmond: Románia magyar irodalmának bibliográfiája 1910-ben és 1941-ben — — — — —	1.50
129. Ferenczi István: Régészeti megfigyelések a limes dacicus északnyugati szakaszán — — — — —	4.—	155. György Lajos: A Benigni-könyvtár — — — — —	1.—
130. Herepei János: A dési református iskola XVII. és XVIII. századbeli igazgatói és tanítói — — — — —	2.50	156. Gazda Ferenc: Gr. Kemény József és Mike Sándor levelezése — — — —	2.50
131. Palotay Gertrud: Régi erdélyi himnusz-minta-rajzok — — — — —	2.50	157. Maklár László: Az erdélyi románok a középkori magyar oklevelekben — —	2.—
132. Tóth Zoltán: Iorga Miklós és a székek román származásának tana —	2.—	158. Vita Zsigmond: A Bethlen kollégiumi színjátszás a XVII. és XVIII. században — — — — —	1.50
133. Jakó Zsigmond: Az Erdélyi Nemzeti Múzeum Levéltárának multja és feladatai —	2.—	159. Palotay Gertrud—Szabó T. Attila: Mezőségi magyar himnuszok (137 képpel) —	12.—
135. Kristóf György: Tudományos intézetek Erdélyben 1919-ig — — — — —	2.—	160. Mikó Imre: A magyar államnyelv kérdése a magyar országgyűlés előtt —	2.50
136. Balogh Ödön: Néprajzi jegyzetek a csügségi magyarokról — — — — —	2.50	161. Borbély Andor: Erdélyi városok képeskönyve (22 képpel) — — — — —	8.—
137. Debreczeni László: Szépjegyzetek egy népművészetről szóló munkához — —	2.—	162. Entz Géza: A középkori székely művészet kérdései (16 képpel). — — — —	3.—
138. Imreh Barna: Mezőbánd helynevei — —	3.—	163. Cs. Bogáts Dénes: Háromszéki oklevél-szójegyzék — — — — —	12.—
139. Mikó Imre: A törvényhozói összeférhetetlenség — — — — —	2.—	164. Kristóf György: Fadrusz Mátyás királya és Vörösmarty Szép Ilonkája —	1.50
140. Biró Vencel: Gróf Zichy Domonkos Erdélyben — — — — —	1.50	165. Ferenczi István: Csikkarcfalvi régiségek — — — — —	1.50
141. Entz Géza: A dési református templom —	2.50	166. Herepei János: Scholabeli állapotok Apáczai Kolozsvárra jövétele előtt —	2.50
142. Tolnai Gábor: Gróf Lázár János, a Voltaire-fordító — — — — —	1.—	167. László Gyula: Erdély településtörténetének vázlata Szent István koráig —	3.—
143. Herepei János: Könyvészeti tanulmányok —	5.—	168. Nagy Jenő: Lakodalom a kalotaszegi Magyarvalkón — — — — —	2.—
144. Nagy Géza: Társadalmi ellentétek a régi erdélyi református egyházban — — —	1.50	169. Mozsolics Amália: A magyarországi bronzkor kronológiájáról — — — —	4.—
145. Tóth Zoltán: A román történettudomány és a székelyföldi románság kérdése —	2.50	170. Vita Zsigmond: A nagyenyedi Bethlen-kollégium ifjúságának irodalmi törekvései a reform-korszak kezdetén — —	2.50
146. Kelemen Lajos: Radnótfája története —	1.—		
147. Szabó T. Attila: Dés települése és lakosága — — — — —	2.—		

Megrendelhetők a kiadóhivatalban: Kolozsvár, Király-u. 14.

A felsorolásból kihagyott számok elfogytak.